

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

DERİNLEŞEN KÜRESEL İÇ SAVAŞ

• Devrim
Mevsimi
Sürüyor

• Aydınların
İç Savaş
Korkusu

• Filistin Devrimi
İki Ateş
Arasında

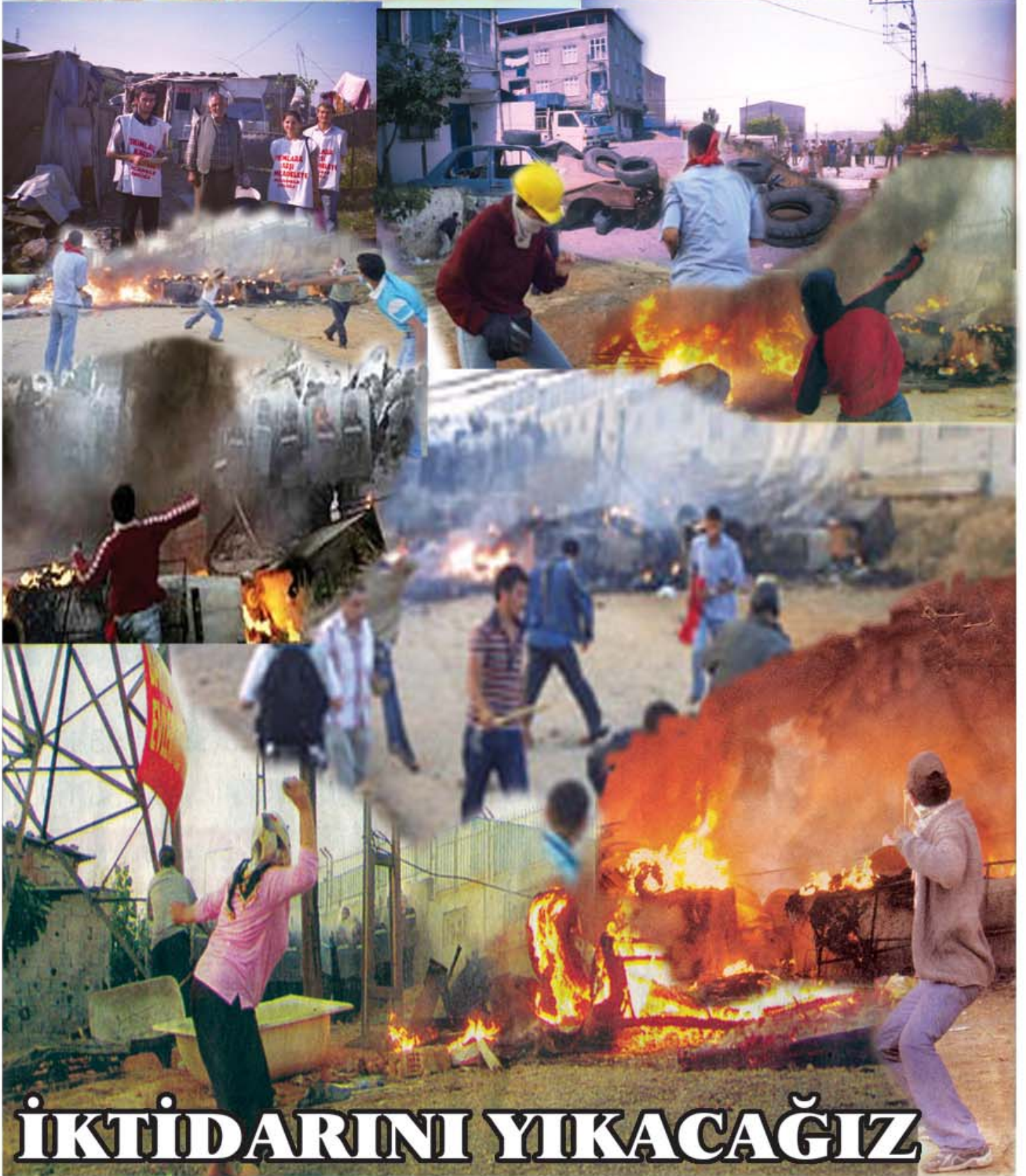
• Dijital
Kızıl

• Ölüm
Orucu
Sürüyor

• G-8'ler
Zirvesi
Sonuçsuz

• Savaş Başladı
Yıkımlara
Karşı
Mücadeleye

EVLERİMİZİ YIKAN SERMAYENİN

İKTİDARINI YIKACAĞIZ

DEVİRİM MEVSİMİ SÜRÜYOR

“Mevsimsiz Devrim Yoktur”. Bu görüş 20. yüzyılın başlarında söylenmiştir. O koşullarda Avrupa’yı ve bir ölçüde Amerika’yı kapsıyordu; henüz tüm dünyada böyle bir durum söz konusu değildi. Daha çok bir önceki dönemden farklı olarak, yeni bir duruma, maddi koşulların devrim için nasıl olgunlaştığına işaret ediyordu. Önceki tarihte iç ve uluslararası nesnel gelişmeler devrim için yeterince olgun değildi. Kapitalizm altında üretici güçlerin sürekli gelişimine bağlı olarak, değişen toplumsal koşullar devrimi zorunlu hale getirdi. Yeni durum, yeni değerlendirmeleri gündeme getirir.

Engels, maddi yaşamın üretimini ve yeniden üretiminin seyrini, hiyerografik bir yazıyı çözer gibi titiz bir yaklaşımla ele alarak, toplumsal ilişkilerin bir devrimi nasıl kaçınılmaz yaptığını anlatır. Maddi toplumsal ilişkilerin kendini iyice belirginleştirdiği 19. yüzyılın sonuna doğru, “yaklaşmakta olan devrim”den söz eder ve bu devrimin her şeyi silip süpüreceğini söyler. Müthiş bir diyalektikçi olan Engels, devrim üzerine genel bir değerlendirmede bulunmaz; devrime somut ekonomik-toplumsal gelişmelere; bunun yarattığı çelişkilere dayanarak somut olarak yaklaşır. Devrim dalgasının doğuya doğru, Rusya’ya kaydığını söylerken, bir devrime nasıl da somut temelde yaklaştığını ortaya koyar. Bir serfler ülkesi olmasına karşın, barındırdığı çok yönlü çelişkiler nedeniyle bir devrim toprağı haline gelen Rusya, büyük bir hızla devrim mevsimine girer. Çok fazla değil, kısa bir süre sonra, 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı’nın yarattığı objektif şartlarda Avrupa da devrim mevsimine girer.

Ekonomik ve tarihsel şartların uygun olmasının yanında, Dünya Savaşı’nın getirdiği objektif uluslararası şartlarda Avrupa için “mevsimsiz devrim”den söz edilemezdi. Daha önce yapay yollarla ertelenmiş olan devrimler, yeni şartlarda, yeniden Avrupa’nın önüne çıkmıştı. Çünkü, devrimi kaçınılmaz yapan maddi şartlar ve uzlaşmaz sınıf çelişkileri, yapay ilişkilerde bir değişiklik oluşur oluşmaz yeniden devrime yol açar. Kasım 1918 Almanya’ında olduğu gibi. Alman Devrimi, İtalyan İşçi Hareketi yenildiyse, “mevsimsiz devrim” olmaları nedeniyle değil, tamamen, işçi sınıfının hazırlıkları, örgütsel durumu ve taktikleri nedeniyle. Fakat bir kere maddi koşullar bir devrimi, kaçınılmaz ve zorunlu hale getirmişse; yapay olarak ne kadar ertelenirse ertelensin, işçi sınıfı ne kadar yenilirse yenilsin, bu devrim mutlaka gerçekleşecektir. Bu nedenle bugün şunu rahatlıkla söyleyebiliriz: devrim mevsimi sürüyor.

Avrupalı kapitalistlerin, toplumsal devrimden kurtulmak için izledikleri emperyalist yol, onlara belli bir dönem için “soluklanma” fırsatı verdi. Sermayenin tüm dünyaya doğru yayılmasıyla, içerde sağladıkları “hareket serbestliği” ile “devrim tehlikesi”nden yalnızca bir süreliğine “kurtuldular”. Kapitalizmin dünya kriziyle birlikte tüm bu yapay yollar alt-üst oldu. Devrim, yüzyıl boyunca, burjuva toplum üstündeki baskısını hissettirdi.

Sermaye dünyaya ne denli açılırsa açılırsın, “içeride” uzlaşmaz çelişkilerin doğasını değiştiremez. Proletarya ile burjuvazi arasındaki uzlaşmaz sınıf çelişkisi; bu sınıflar arasındaki karşıtlık, varlığını korur. Sermayenin işleyişi, kapitalizmin zo-

runlu evrimi, temelde yatan bu çelişkileri olgunlaştırır ve şiddetlendirir. Kapitalizm, çözümü ancak devrimle olacak sorunları, krizleri ortadan kaldıramaz, sadece erteler. Böylece, devrim zorunluluğu her seferinde, burjuvaların karşısına daha yıkıcı bir güçle dikilir. Bugün kapitalist sistemi sarsan dünya devrimi, bu zorunluluğun varlığı boyutları gösteriyor. Kapitalistler, çeşitli yöntem ve biçimlerle devrimi bir süre atlatılabildiler, fakat kapitalizm altında genel koşulları tamamen olgunlaştırarak, artık devrimin atlatılmaz bir noktaya gelmesini sağladılar bu noktada kapitalizm karşısına dönüştürüldü.

Kapitalizm bağımsızlığını kazanmış “kurtulmuş” ülkelerde, emperyalizm dönemine denk, yeni bir sömürü biçimi olan “yeni sömürgecilik” ile egemen oldu. Bu bağımlı ülkelerde kapitalist üretimin hakim olmasıyla birlikte, kapitalist topluma özgü toplumsal eşitsizlikler de ortaya çıktı. Uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin ve sınıf karşıtlıklarının, toplumsal eşitsizliklerin; kapitalistler ile emekçi sınıf arasında kendisini sınıf savaşımı biçiminde ortaya koyması kaçınılmazdır. Sınıf savaşımı 20. yüzyılın ortalarında itibaren belli bir yoğunluk kazandı. Mücadele komünist partisi yada diğer devrimci güçler tarafından yürütüldü. Devrimci mücadele bir sarmalık gibi, kısa sürede her yeri sardı. Çin Devrimi, Kuzey Kore Devrimi, Küba Devrimi ve Vietnam Devrimi ile birlikte demokrasi ve sosyalizm mücadelesi çığ gibi Asya, Afrika ve Latin Amerika’yı etkisi altına aldı. Avrupalı kapitalistler, kapitalist ilişkileri tüm dünyaya taşıyarak, kendi ülkelerinde, proletaryanın toplumsal devrimlerini bir süreliğine ertelemişlerdi ama bu sefer de, devrimleri tüm dünyaya yaymış oldular.

Komünist partilerin kısa sürede büyük bir güç haline gelmesi, devrimlerin arka arkaya başarıya ulaşması, emperyalist-kapitalist sistemi derinden sarstı. Devrimci mücadelenin önüne geçebilmek için, şiddete, daha fazla şiddete başvurdu. Faşist askeri darbeler, sıkıyönetim, yasaklar, işkence, ağzına kadar doldurulan zindanlar, katliamlar, infazlar, gözaltında kaybetme, infaz mangaları; kısacası toplumu vahşet ve dehşetle yönettiler. Gerçek anlamda ise, burjuvazi ne yönetebiliyordu ne de egemendi. Sömürü düzenini baskıyla, yalnızca baskıyla ayakta tutabiliyordu. Buna rağmen “devrim mevsimi”nin bağımlı kapitalist ülkelerde sürmesini önleyemedi.

Bağımlı ülkelerde “zamansız devrim”den değil ancak bastırılmış, “gecikmiş devrim”den söz edilebilir. Çok derin bir yoksulluğa, kitlesel işsizliğe, hastalıklardan kitlesel ölümlere, güvensiz yaşam koşullarına rağmen burjuvazi hala ayakta kaldıysa, başka öznel etkenlerin yanında, bunu, zincirlerinden boşanmış bir karşı devrimle sağlayabilmiştir. Halk kitleleri üzerinde sürekli olarak uygulanan burjuva terör, kapitalistlerin, devrim karşısındaki acizliklerinin ifadesi olmuştur. Ama her kapitalist ülkede olduğu gibi, ekonomik ve tarihsel koşullar tarafından kaçınılmaz duruma getirilen devrimler, yapay yollarla, baskıyla geciktirilse de, o, çeşitli biçimler altında devam eder.

Burjuvazi dünyada gerçek anlamda egemen değildir. Kapitalizme karşı sürekli ayaklanan, devrime başvuran, burjuva terörün orta yerinde bile ayakta kalabilen devrimci bir sınıfın, devrimci bir gücün olduğu bir yerde, burjuva sınıf egemen değildir. Avrupa'nın doğusunda yapılan karşı devrimlere karşın, burjuvalar dünyada egemenliklerini güvenceye alamadılar. Devrimci mücadele diğer yerlerde sürdükçe de güvenceye alamaz. Latin Amerika'da gerilla örgütlerinin düzene dönmesi de gidişi değiştirmedir. Latin Amerika bir devrim kıtası olmaya devam ediyor. Mücadele tek tek ülkeleri aşır, enternasyonal bir temelde gelişiyor. Aynı anda tüm dünyada on milyonlarca insanın eyleme gittiği; eylemlere her gün yeni yeni insanların kitleler halinde katıldığı bir dünyada burjuvalar egemen değildir. Gün gün etkisini artıran “devrim mevsimi” bütün dünyada sürüyor.

Ekonomik koşullar temeldir, ancak bir devrimin olması için başka şeyler de gerekiyor. İnsanlar, belli bir ekonomik çerçeve içinde kendi tarihlerini kendileri yaparlar. Eğer böyle olmasaydı, onca mücadele ne işe yarardı? O halde bir devrimin (tarihin) yapılabilmesi için onu yapacak insanların durumuna da bakmak lazım. Burjuva egemenliğini devirecek, toplumsal devrime önderlik edecek ve devrime zafere taşıyacak biricik sınıf olan proletarya, tarihi misyonunu yerine getirecek niteliklere, militanlığa ve birikime sahiptir. Şimdiye kadar sayısız ayaklanmalardan, iç savaşlardan geçmiş; devrim mücadelesinde, mücadelenin zengin biçimlerine başvurmuş; devrimlere önderlik etmiş, iktidarı ele geçirmiş ve sosyalist bir sistem kurmuş olan; kısacası komünizmin teori-pratiğinde büyük bir yol almış olan proletar-

Burjuvazi dünyada gerçek anlamda egemen değildir.

Kapitalizme karşı sürekli ayaklanan, devrime başvuran, burjuva terörün orta yerinde bile ayakta kalabilen devrimci bir

sınıfın, devrimci bir gücün olduğu bir yerde, burjuva sınıf egemen değildir.

Avrupa'nın doğusunda yapılan karşı devrimlere karşın, burjuvalar dünyada egemenliklerini güvenceye

alamadılar. Devrimci mücadele diğer yerlerde sürdükçe de güvenceye alamaz. Latin

Amerika'da gerilla örgütlerinin düzene dönmesi de gidişi

değiştirmedir. Latin Amerika bir devrim kıtası olmaya devam

ediyor. Mücadele tek tek ülkeleri aşır, enternasyonal bir temelde gelişiyor.

Aynı anda tüm dünyada on milyonlarca insanın eyleme gittiği; eylemlere her gün yeni yeni insanların kitleler

halinde katıldığı bir dünyada burjuvalar egemen değildir. Gün gün etkisini

artıran “devrim mevsimi” bütün dünyada sürüyor.

ya, insanlığı yeni bir tarihe taşıyacak bir güç olduğunu kanıtlamıştır. Hiç şüphesiz her ülkedeki ekonomik, toplumsal koşulların evrimi farklıdır; işçi sınıfının eşitsiz gelişimi bir gerçektir; her ülkenin işçi sınıfı, sınıf savaşımının farklı farklı aşamalarında; ancak işçi sınıfının örgütlülük ve politik durumu ne olursa olsun, devrimin teori ve pratiğinden sonuna kadar yararlanır. Kendi mücadelesine dayanak yapacak kadar zengin bir enternasyonalizm ve sosyalizm tarihi var. Proleter olmayan emekçi kitleler de, ancak proletaryayı izleyerek onun etrafında birleşerek, kapitalizmin sömürsünden ve baskısından kurtulabileceklerini kavırıyorlar. Emekçi insanlık, kendi tarihini kendisi yapacak yeteneğe sahiptir.

Emekçi kitlelerin genel olarak tarih yapma niteliklerini saptamanın yanında, somut olarak devrimi gerçekleştirme kapasiteleri ve militanlıkları da tam anlamıyla kavranmış değil. Teoriyle uğraşanlarda bu yüzeysellikleri görmek mümkün. Mev-

cut dünyanın ve sınıf savaşımının geldiği düzeyin yorumu doğru olarak yapılamıyor. Bir kez daha belirtmek gerekiyor ki, ancak dünyayı değiştirme mücadelesi verenler, dünyayı doğru yorumlayabilirler. Pratik olarak değil de, dünyayı lafla “değiştirmek” isteyenler de, dünyayı gerçek anlamda yorumlayamazlar. Tarihi yapanlarla, tarihi yalnızca yorumlayanlar arasında süregelen bir paradokstur bu.

Latin Amerika'daki günümüz sınıf mücadelelerini yakından izleyen; emekçi kitlelerin bu alandaki deneyimlerini ortaya koyan yazılar yazan J. Petras, emekçi deneyimleri hakkında bize etraflı bilgiler veriyor. Bu deneyimleri yorumlarken çıkardığı sonuçlar ise, kitlelerin devrimci mücadelesini yeteneklerini ve derinleştirmekte olan devrimi anlamaktan epey uzakta. İşte çıkardığı sonuç: “Washington'ın küresel militarizasyon politikasına rağmen devam eden bu halkçı karşı saldırı, yine de sınırlılıklara sahiptir. Kitle hareketlerinin birçoğu sınırlı taleplere (gıda ve Arjantin'de işsizlere iş) bağlıdır daha çok; hareketler bölgesel ve sektörel, bu nedenle devlet iktidarına meydan okuyacak bir ulusal önderliğe sahip değildir”. Halbuki yazar, başka bir yazısında Kolombiya'da FARC'tan söz ederken, onun nasıl da devlete meydan okuduğunu ve ülkenin önemli bir bölümünün denetimini ele geçirdiğini belirtiyor. Kaldı ki Arjantin ve diğer yerlerdeki kitle hareketlerinin görünürdeki tüm “sınırlılıklara” rağmen, temelde sistemin kendisine yönelmiştir. Orada sadece sınırlı taleplerle hareket edilmiyor, sisteme, devlet iktidarına karşı alt-üst edici ayaklanmalar gerçekleştiriliyor. Kitleler günlerce devlet güçleriyle çatışıyor. İktidarı ele geçirme hareketi de buradan doğacaktır. Hareket kendi önderliğini yaratacak potansiyele ve dinamizme sahiptir. Ancak devrimci bir harekete dayanan ve onu yansıtan bir önderlik iktidarı ele geçirebilir. Latin Amerika'da bunun için her şey var.

Kapitalist toplumda olaylar ve gelişmeler çok hızlı yaşanıyor. Evrim pasif değil, aktif durumda. Evrim gelişiminin belli bir aşmasında, bir devrime yol açma noktasına gelmiş durumda. Nicelik niteliğe dönüşecektir. Bir sıçrama sürecine girilmiştir. Sınıf mücadeleleri ele alınırken, bu değişen durum göz önünde tutulmalıdır. Devrimci dönüşüm çağı tüm yoğunluğuyla sürüyor.

C.DAĞLI

Türk ve Kürt aydınları ardı ardına Ulusal Kurtuluş Hareketi'ne "Silahları Bırak" çağrısı yaptı. Zamanlamaya bakın ki, bu çağrı, Erdoğan'ın ABD'de imha operasyonları için destek arayışlarının hemen sonrasına denk geliyor. Üstelik devrimci tut-saklara ve Öcalan'a yönelik tecrit uygulamalarının yasalık kılıfına uydurulduğu bir dönemde ve üstelik, ordunun, korucuların ve itirafların tam kadro dağılımı çembere aldığı, Ovacık'tan acı 17 kayıp haberinin geldiği ve özel birliklerin yeniden köyleri boşaltma denemelerinin başladığı bir dönemde. Böylelikle kritik bir anda aydınlar bütün bu olan bitenin suçunu adeta devrimin silahlı güçlerine yıkılmış oluyorlar.

"Talepler doğru, zamanlama yanlış" denilebilir mi? Eğer açıklama yapanlar sıradan kişiler olsaydı, böyle bir çağrıyı iyi niyet kalıpları içinde değerlendirebilirdik. Oysa açıklamayı yapanlar kendine "aydın" diyorlar. Yani toplumu sahip oldukları birikim ve tercihleriyle aydınlatma misyonunu kendilerine biçen kişiler. Ne isteklerinin yönelimi ne de zamanlama konusunda bir hataya düşmüş olmalarını düşünmek safillik olurdu.

Ulusal Kurtuluş Hareketi, aydınların silah bırakma çağrısına doğal olarak, "operasyonların durması gerekir" şeklinde cevap verdi. Bu cevaba aydınlar -herhalde kendilerini fena halde akıllı, karşılarındakini de cahil sanıyor olmalılar- misyon sahibi her aydını utandırması gereken komik cevaplar verdiler. Örneğin, çağrıcılardan Mehmet Bekaroğlu; "Onlar silah bırakırsa operasyonlar durur. Zaten bizim devlete operasyonları durdurun çağrısı yapmamız, karşılık bulmayacağı için anlamsız olurdu" diyor. Oral Çalışlar da "Önce silahları bırakın, sonra oturulur, konuşulur" diyor. En önemli, temel ve zorlu toplumsal konularda, bu pek sevimli aydınların, birdenbire böyle "bezler içinde bebek"lere dönüşmesi, aydınlıklarının çapını gösteriyor olsa gerek.

Ulusal Kurtuluş Hareketi, 5-6 yıl önce yapılmış olsa, kuşkusuz böyle bir çağrıya olumlu cevap verirdi. Zaten onlar da 6 yıl önce aynı mantıkla silahlarını bıraktıklarını ilan etmişlerdi. 1998'de ilan edilen ateşkesin amacı neydi, hatırlayalım: Ulusal Kurtuluş Hareketi silahlı mücadeleyi bırakacak, güçlerini ülke dışına çıkaracak, devlet operasyonlarını durduracak; sonra da oluşan bu "barış" ikliminde, oturup konuşacaklar. '98'de başlatılan ateşkesin hazin sonunu, Mustafa Karasu, şu sözlerle özetliyor:

AYDINLARIN İÇ SAVAŞ KORKUSU

"Zaten tek taraflı ateşkes siyasi değeri olmayan konuma düşürülmüştü. Tek taraflı ateşkes büyük bedel ödememize rağmen, siyasi ve ahlaki olarak Türkiye tarafından tüketildiği için son bulmuştur."

6 yıl boyunca sadık kalınan bir siyasetin değersiz bir konuma düşürülmesini, yalnızca karşısındaki gücün siyasi ve ahlaki meziyetlerinin faturasına yazmak, politik bir anlayış değildir.

Politik bir partinin atacağı adımları kar-

şısındaki gücün tam da bu meziyetle-

rini hesaba katarak atması, işin doğası gereğidir ve bu basit gerçeği bizim kadar, Ulusal Kurtuluş Hareketi yöneticileri de pekala bilirler.

Hiçbir komünist savaş istemez, kan dökülmesini istemez, ama "ilk kanı siz döktünüz, bay burjuvazi" diyecek kadar sağlam karakter sahibidirler. Karşımızdaki güç, egemenliğini korumanın tek yolunu kan dökmekte buluyorsa ve bize de zafere ulaşmak için kan dökülmesini gerektirecek bir yol bırakıyorsa, bu yola girmek hem siyasi hem de ahlaki bir sorumluluktur. '98 yılında, karşımızdaki gücün faşist ve ilhakçı karakteri bilinmeyen bir şey değildi. Buna rağmen Ulusal Kurtuluş Hareketi, Nasrettin Hoca'nın göle maya çalması gibi "ya tutarsa" diyerek, tüm politik süreci sonu belirsiz bir maceraya sürüklemişti. Daha o tarihlerde Leninistler, Ulusal Kurtuluş Hareketi'ne girdikleri yolun yanlışlığına, devrimin nesnel gücünün bu yanlışta eninde sonunda kendilerine kabul ettireceğine dair uyarılarda bulunmuştu. Sonunda, 2004 yılında Ulusal Kurtuluş Hareketi, bir adım atarak tek taraflı ateşkesi bozdu; bu değersiz siyasete daha fazla devam edemezlerdi. Yine Mustafa Karasu'nun sözleriyle: "Ancak artık 6 yıldır yaptığımız fedakarlığı yapamayız. Bunu ne gerilla aileleri ne de şehitlerin siper arkadaşları kabul eder."

Burjuvazi cephesinde, çağrıya ilişkin, gizlenemeyen bir sevinç var. Resmi ağızlarından, her zaman ki, bildik söylemler çıktı. Ancak tekeli basın, bu açıklamaları, Ulusal Kurtuluş Hareketi'nin kendi tabanındaki ve etkilediği insanlarla karşı karşıya gelmesi olarak yorumladı. Çünkü aydınlar, devlete doğrudan bir çağrı yapmaktansa, okun sivri ucunu Ulusal Kurtuluş Hareketine çevirmişlerdi.

Ateşkesin bozulmasıyla birlikte iyice dizginlerinden boşanan askeri operasyonları durdurmak için aydınlar çağrı yapmayı saçma bulmuş. Gerçek sebep bu mu yoksa, teneke yürekli olduklarından mı, bu bir yana, saçma bir çağrı olduğu a-

şikar. Devletin operasyonlarını durdurmak gibi safça bir hedefle geçen yıldan bu yana örgütlenen “canlı kalkan” girişimlerinin sonuçlarını gördükten sonra, bu çağrı daha da saçma görünüyor. Biliniyor ki, canlı kalkan gruplarının hepsi gözaltına alındılar, çoğu tutuklandı ve “yardım-yataklık” suçundan hakkında sayısız davalar açıldı.

Tarafsızlığın Çöküşü

Siyasi partilerden ÖDP'nin adeta göğsünü parçalarcasına sahiplendiği aydınların çağrısına DEHAP'tan da destek geldi. EMEP gibi sosyal-reformistler ise, “önce devlet operasyonları durmalı” diyerek aynı safdil ve reformist tavrı, farklı açılardan sahiplendi. Reformist çevreleri ve aydınlar “Önce Ulusal Kurtuluş Hareketi silah bırakın - Hayır önce devlet” kavgasına tutuşadursun, devrim bu “küçük adamlar”ı dinlemeden kendi yoluna devam ediyor. Çağrının imzacılarından Alaaddin Dinçer'in büyük bir kaygıyla belirttiği gibi: “Çok tehlikeli bir sürece girdik. Herkes kendi cenazelerine sahip çıkmaya başladı.”

Eğer yaşanan kapsamlı ve derin bir iç savaşa, bu savaş toplumu birbirine zıt iki kutba doğru çekiyorsa, herkesin kendi cenazesini sahiplenmesinden daha doğal ne olabilir? Şöyle de söyleyebiliriz: İç savaşın politik tarafları, eğer politik bir iflase sürüklenmek istemiyorlarsa, kendi cenazelerini sahipleneceklerdir. Fakat bu “kavanoz içindeki” aydınlarımız, acaba devrimcilerin cenazesini kendilerinden saymayarak, tarafsızlık adını verdikleri politik bir cenazeyi sırtlarında taşımaya devam ederek, iç savaşta, karşı devrim cephesinin ihtiyaç duyduğu rahatlamayı sunduklarının farkında değiller mi? Faşist karakterli burjuvazi tarafsızlık tanımıyor, hodri meydan diyor. Kendi cenazelerinde “Nerede insan hakları savunucuları?” diyerek gözdağı veriyor.

Devrim süreci derinleştikçe, iç savaş yaygınlaşıp sertleştikçe, tarafsızlık konumunu da köşeye sıkıştırıyor. Devrimin en temel ve en acil sorunlarını bir kenara bırakanlar, iç savaşta tarafsızlık konumunu sürdürmeye çalışanlar, toplumun üzerindeki politik etkilerini kaybediyorlar. Devrimin zor araçları, devrimci mücadele yöntemleri ön plana çıkıyor. Türk ve Kürt emekçilerinin her geçen gün daha da büyüyen bir güçle “ken-

**Devrim süreci derinleştikçe,
iç savaş yaygınlaşıp sertleştikçe,
tarafsızlık konumunu da köşeye
sıkıştırıyor. Devrimin en temel ve en acil
sorunlarını bir kenara bırakanlar, iç
savaşta tarafsızlık konumunu sürdürmeye
çalışanlar, toplumun üzerindeki politik
etkilerini kaybediyorlar. Devrimin zor
araçları, devrimci mücadele yöntemleri
ön plana çıkıyor. Türk ve Kürt
emekçilerinin her geçen gün daha da
büyüyen bir güçle “kendi cenazelerini”
sahiplenmeleri, bu eğilimin en önemli
kanıtlarından biridir.**

di cenazelerini” sahiplenmeleri, bu eğilimin en önemli kanıtlarından biridir. Bir halk, tasvip etmediği bir mücadelenin sonucu olan cenazeleri, salt insani ve vicdani nedenlerle sahip çıkmaz. Bu topraklarda 35 yıldır süren devrim mücadelesinin emekçilere kazandırdığı sağlam bir birlik vardır. Kavanoz içindeki bu adamların tasavvur ettiği gibi halk, bilinçsiz bir sürüklenişe kapılıp da ya da “dolduruşa gelip” de, cenazelerin peşine düşmez.

Sermaye ve devlet, savaşçıların cenazelerinin halkları silahlı yöntemlere daha da yakınlaştırdığını gördüğü için, cenazeleri ailelere teslim etmiyor, tören yapılmasına izin vermiyor. Van'da ve Diyarbakır'da olduğu gibi kitlenin üzerine doğrudan ateş açıyor.

Devlet için, artık her cenaze “doğrudan kapışma” vesilesidir. Kürt halkıysa bu meydan okumanın altında kalmıyor, cenazelerde politik serhıldanlarını yükseltiyor. Halkın, silahların üzerine çıplak gövdeleriyle yürüyen kararlılığı ve büyük cesareti karşısında Ulusal Kurtuluş Hareketi, serhıldanları dört bir yana yayıp süreklileştirme, Kürt gençliğini özgür geleceklerini kurmaları için dağlara çıkma çağrısı yapıyor. Ulusal Kurtuluş Hareketi böyle açıklamalar yaparken, Leyla Zanalara'nın DTH'si esas misyonlarını dağdakileri indirmek olarak tanımlıyor. Evet, süreç gerçekten tehlikeli ama arada kalanlar, tarafsızlar, uzlaştırıcılar için tehlikelidir. Süreç onları politik cenazelere çeviriyor.

Ulusal Kurtuluş Hareketi, “ipek eldivenleri içinde demir yumruklarını gizleyen sahte dostlar”dan yakınıyor. Ne kadar yakınsalar azdır. Fakat o sahte dostlara, o ipek eldivenleri veren de bizzat kendileri oldu. Bir kez devrimin zor yöntemlerini geçersiz ilan edip, burjuva iktidarı yıkmak yerine onunla uzlaşma yoluna girilirse, “tarafsız-uzlaştırıcılar”ın türemesine de, halkın üzerinde belli bir politik etki yaratmalarına da söyleyecek birşey olmaz. Burjuvaziye ilk güveni siz telkin ettiniz. Şimdi, bir takım aydın çıkıyor ve “silahları bırakın, devlete güvenin” diyor ve bu aydınlar DEHAP'ı da peşlerinden sürükleyorsa bunun suçu kimdedir?

Kürt halkının gerçek dostları, proleter enternasyonalistlerdir. Çünkü onlar, o uzlaşma gölünün hiçbir zaman maya tutmayacağını her zaman söylediler. □

Filistin Devrimi İki Ateş Arasında

İsrail, Filistin Devrimi'nin etrafını duvarlarla çevirmeye devam ediyor. İsrail Parlamentosu, Kudüs'ün etrafına duvar örülmesini onayladı. İlk duvar, Batı Şeria'da yapılmıştır. İsrail, bu şekilde Filistinli savaşıtları abluka altına almayı ve böylece hareketli savaş tekniklerine başvurmalarını engellemeye çalışıyor. İsrail'in, tüm Filistin'i bir toplama kampına çevirmek üzere planladığı, Filistinlilerin adına "Utancı Duvarı" dedikleri duvarın yarısı tamamlanmış durumda. İsraililerin şu anda Filistin üzerindeki duvarlarının uzunluğu, 650 kilometreyi buluyor. Ve Filistin'de sıkça söylendiği gibi "Yahudilerle Filistinlileri değil, Filistinlilerle Filistinlileri ayırıyor."

Kudüs etrafına örülen duvar tamamlandığında, 55 bin Filistinli kentten tamamıyla yalıtılmış ve yaklaşık 30 bin Yahudi Kudüs'e dahil edilmiş olacak. Böylece duvarla, İsrail'in tek planladığının Filistinli savaşıtların savaş taktiklerine karşı taktik geliştirmek olmadığı daha iyi anlaşılıyor. Kudüs'ün demografik yapısının (nüfus bileşiminin) özel bir önemi var. İsrail kendisine "vatan edilmiş toprak" olarak gördüğü Kudüs'te çoğunluğu ele geçirmeye çalışıyor. Bu şekilde zorla ilhak ettiği topraklar üzerinde daha çok hak iddia edebileceğini düşünüyor.

İsrail bir yandan da Gazze Şeridi'nden çekilme planları yapıyor. İlk başta çelişki gibi görünen bu durumun, aslında diyalektik bütünlük içinde değerlendirildiğinde bir çelişki oluşturmadığı görülüyor. Tüm Filistin'i açık hapishaneye çeviren İsrail, şimdi Filistinlilere ölümü gösterip sıtmaya razı etmeye çalışıyor. ABD'nin açık desteği ile Filistin'e saldırıyor, insanları katlediyor, yerleşim yerlerini işgal ediyor ve sonra da buralardan göstermelik olarak çekiliyor. Bunu da bir jest olarak lütfediyor! Filistin'i işgal ve ilhak etmiş olması yetmiyor, bir de zorla girdiği yerlerden çekilmeyi pazarlık konusu haline getiriyor. Ve nihayet bu parodinin devamı için kendisine bir ortak da bulmuş görünüyor. Arafat'ın ölümünden (aslında "öldürülmesinden" demek gerekiyor; çünkü Filistin El Fetih lideri Faruk Kaddumi, Yaser Arafat'ın İsrail tarafından zehirlendiğini açıkça ifade ediyor. Bu bir hedef şaşırtmaca değilse, bilinen bir gerçeğin itirafıdır) sonra Filistin yönetimi, İsrail ile burjuva işbirliği politikasını derinleştiriyor. Condoleza Rice, İsrail'e yaptığı gezi sırasında Şaron'a Filistin lideri Mahmut Abbas'ın elinin güçlendirilmesi gerektiğini söylüyor. ABD'nin bu isteğine cevap, kasap Şaron'dan değil ama Filistin İçişleri Bakanı'ndan gelmekte gecikmiyor. Filistin İçişleri Bakanı "ne şekilde olursa olsun (abç) İsrail'e roket saldırılarını önleme" talimatı veriyor bir solukta. Bunun ne anlama geldiği, Filistin polisinin Filistinli örgütlere dönük silahlı saldırıları ve bunun arkasından gelen tutuklamalarla çok iyi anlaşılıyor. Elbette bunun karşısında Filistinli örgütler de boş durmuyorlar ve Filistin yönetimine karşı silahlı saldırılarda bulunuyorlar. Olayla-

rın seyrinin bir iç savaşa doğru gittiğini görmek zor değil. Filistin Devrimi şimdi iki ateş arasında yol alıyor. Birisi, yarım asırdan daha uzun süredir kendisine doğrultulmuş olan siyonizmin silahlarından açılan ve ikincisi şimdiki işbirlikçi Filistin yönetiminin açtığı ateş...

Filistin yönetimi, saldırısını tek bir boyutta da sürdürmüyor. Filistinli örgütlere yaptığı, silahları bırakıp seçimlere katılma çağrısı ile ABD'nin tavsiyelerine birebir uyuyor. Mahmut Abbas'ın yaptığı "seçimlere katılın" çağrısına

FHKC'nin olumsuz yanıt vermiş olması, Filistin Devrimi'nin bu tür saldırılar karşısında hazırlıksız olmadığını gösteriyor.

Burada bir kez daha Hamas'ın konumuna değinmek gerekiyor; çünkü El Fetih'in kan kaybetmesiyle birlikte, "Filistin'in siyasi arenasında yükselen yıldız" diye tanımlanan Hamas, seçimlerle konumunu güçlendirmeyi hedefliyor. Tıpkı El Kaide gibi bizzat ABD tarafından kurulan Hamas'ın bugünkü politik konuma ulaşmasında en büyük etken, İsrail'in "kara propaganda"sına malzeme olması. Bugün Zerkavi'nin Irak'ta giriştiği her eylem, ABD'nin direnişçiler aleyhine propaganda yapabilmesini kolaylaştırıyor. Aynı şey, Hamas'ın eylemleri için de geçerli. İlk bakışta İsrail'e darbe vuruyormuş gibi görünse de, sonuçlar açısından değerlendirildiğinde Hamas, Filistin halkı için umuttan çok umutsuzluk anlamına geliyor. Hamas'ın yaptığı eylemler, İsrail'in bölge politikalarını güçlendiriyor. Hamas'ın yaptığı intihar saldırıları sonrası İsrail, Filistin halkı üzerindeki baskı ve zulmünü kat be kat artırıyor. Aynı Hamas'ı parlamento içine çektiğinde de, yığınların gözünde silahlı mücadeleye duyulan güven ve sempatiyi de yok etmiş olacak. Her başarısız deneyimi kendisi için bir başarıymış gibi göstererek Filistin Devrimi'ni politik çevirme içine almaya çalışacak.

Bu sırada, "aşırı milliyetçi" olarak tanımladıkları İsraili Siyonistlerle danışıklı dövüş sürdürülmeye devam ediyor. Güya Şaron'un kimi Filistin yerleşimlerinden Yahudilerin çekilmesi politikasına karşı çıkan "aşırı milliyetçiler" İsrail ordusuna direnmiyorlar. Bu, kasap Şaron'u, başta Filistin halkı olmak üzere dünya halklarına "güvercin" olarak gösterme politikasından başka bir şey değildir. Ya da İsrail'i çekilmeye ABD'nin zorladığı da doğru değildir. İsrail'in Ortadoğu'daki politikalarını ABD çıkarlarına göre belirlediği ve ABD'nini sözünden bir adım dışarı çıkarmayacağı doğrudur. Ama İsrail'in çekilme planı, yukarıda da söylediğimiz gibi, ne Filistin üzerindeki işgali ortadan kaldırmaktadır, ne de Filistin'e verilmiş bir tavizdir. Sadece İsrail'in duvarlarla öreceği yeni politikanın küçük bir parçasıdır.

Filistin Devrimi, eskisinden çok daha şiddetli bir döneme giriyor. Tüm güçler dengesinin ortasından yolunu bulup çıkması, biraz da tüm dünyadaki devrimci ve komünistlerin Filistin Devrimi'yle enternasyonalist dayanışmayı yükseltmesine bağlı. □

2 TEMMUZ MİTINGİ Ve Ortalama Solun Tutarsızlığı

Bizim ortalama solun kendisi kelimenin tam anlamıyla “yaşayan bir çelişki”dir. Bir durumdan diğerine geçerken gösterdiği tutarlılığı başka hiçbir konuda göstermemesiyle nam yapmıştır.

Bu seneki 2 Temmuz, Sivas Katliamının 12. yılı mitinginde gösterdikleri tavır bunu bir kez daha doğruladı.

Öncellikle ortalama sol, bu mitingin hazırlık toplantılarına Mücadele Birliği’ni çağırılmayarak bize karşı politik bir tutum içinde olduğunu göstermiştir. Çeşitli partiler, odalar ve sendikaların da katıldığı anlaşılın bu toplantılara Mücadele Birliği’nin neden çağırılmadığına dair henüz somut bir bilgimiz yok; ama bunu anlamak o kadar da güç değil. Ortalama sol, birleşik kaplar içindeki suyun şekilsizliğine sahip olduğundan, her yöne çekilip bükülmeyen Leninistlerin bu birlik içinde olmasını istememiştir. Mücadele Birliği’nin gittiği her yere devrimin güçlü soluğunu götürdüğünü bilenler, bundan rahatsızlık duydukları için, reformistlerle birlikte pişirdikleri aşa Leninistleri ortak etmek istememişlerdir. Leninistlerin de böyle bir talebi olmamıştır. Dostlarımız reformistlerle bataklığa gitmekte her zaman serbestler ama bizim de onların elini bırakma özgürlüğümüz var. SHP’yle ortak miting örgütleyebilecek kadar geniş mideli olanlarla bizim aynı yerde olmamız beklenemezdi zaten. Sivas Katliamının olduğu tarihte, SHP hükümeti işbaşındaydı. Katledilen 34 insanın ölüm fermanının altında dönemin başbakan yardımcısı Erdal İnönü’nün imzası vardır.

Ortalama solun ikiyüzlülüğünü gösteren en iyi örnek ise, 2 Temmuz’da Alevilerin yanında saf tutarken buldukları başka platformlarda dinci gericilerden bir türlü vazgeçmemeleridir. Ortalama solun dinci gericilere duyduğu bu ihtiraslı aşk, her nedense 2 Temmuz’da yerini derin bir öfkeye bırakıyor. İyi de size sormaz mıyız şimdi “bu ne perhiz bu ne lahana turşusu?” diye. Örneğin Irak’ta İşgale Hayır Koordinasyonu’nda Özgür-Der’le bir arada olmaya can atanlar ve hatta bunun için devrimci yapıları bile gözden çıkarabilenler, acaba 2 Temmuz mitinginde niye Özgür-Der’le ya da Mazlum-Der’le bir arada olmak için çaba sarf etmiyorlar? Yoksa bunu yapmaya yeltendiklerinde yeni bir 2 Temmuz’la karşı karşıya kalabileceklerini mi düşünüyorlar? Ya da Sivas’ta canlarını kaybeden devrimci ve demokrat insanların göstereceği şiddetli tepkiden mi korkuyorlar?

Biliyoruz şimdi ortalama sol’umuz ikisinin farklı farklı şeyler olduğunu söyleyip işin içinden sıyrılmaya çalışacaktır; ama ne kadar kaçak güreşirlerse güreşsinler, gerçekler inatçıdır. Yaşam bir gün onları herkese dayatacaktır.

Ortalama solun dinci hareket sevdası, pragmatist tutumundan kaynaklanıyor ama politikada ilkeli bir tavra sahip olmamasının sonucu hüsrandır. Irak’ta Savaşa Hayır Koordinasyonu’nun içinde “Müslümanları temsilen” alınan Özgür-Der ne demişti ortalama solcularımıza; “biz burada sadece Müslüman kimliğimizle değil siyasal kimliğimizle de bulunuyoruz.” Onlar açısından bundan daha doğal bir şey olamazdı; ama ya bizim ortalama sol, kendi kendini mi kandırıyordu, yoksa başkalarını mı?

Politikada ilkeli tutum, Lenin’in her zaman en çok önem verdiği şey olmuştur. Bu tutuma sahip olanlar “yüzer-gezer” olmazlar. Birgün dinci faşistlerle eylem birliği yaparken, aynı platformlarda olmakta bir beis görmezken, bir sonraki gün onları lanetleyen mitinglere katılmazlar.

Hayat elbette bizim ortalama solumuza da öğretecektir ancak o zamana kadar, ilkeler aşınmaya devam etmiş olacaktır. Tıpkı şu anda olduğu gibi...□

Irak Dünya Mahkemesi İSTANBUL BULUŞMASI

Irak Dünya Mahkemesi (WTI), 10 değişik ülkeden insanların katılımıyla, 23-27 Haziran arasında İstanbul’da yapıldı. Kendisine “vicdan jürisi” adını veren mahkeme heyeti tavsiye niteliğinde kararlar aldı ve aldığı bu kararları yaptığı bir basın açıklamasıyla kamuoyuna duyurdu.

Irak Dünya Mahkemesi’nde Bush ve Blair de gıyaben yargılandılar. İddia makamından açılış konuşmasını da yapan Richard Falk, “Bu suçları işleyenler, hak ettikleri cezaya çarptırılmalı. Ama suç ortakları da cezalandırılmalı. Rumsfeld, Wolfowitz, Cheney gibi isimlerin yanısıra savaşı destekleyen devletlerin bürokratları da yargılanmalı” dedi. WTI vicdan jürisi başkanı Hintli yazar Arundhati Roy, ABD işgalini korkakça ve ahlaksızca diye nitelendirirdi. Roy, direnişin haklı olduğunu ve desteklenmesi gerektiğini de vurguladı. Roy, mahkeme öncesi katıldığı bir söyleşide de “emperyalist saldırganlığın durdurulabilmesinin direnişten geçtiğini” söyledi. “Eğer direnişten yana değilsen, bu ABD’den ve talandan yanayız demektir. Küreselleşme askeri bir müdahale olmaksızın gerçekleştirilemez ve biz bu küresel saldırıya Irak direnişine küresel destek vererek cevap vermeliyiz” dedi.

Toplantıların ilki, Topkapı Sarayı’nda Darphane-i Amire binasında yapıldı. Sonuncusu ise Arma da Hotel’in kabul salonunda İspanyolca atılan “El Puebla Unido Jamas Sera Vencido” (Örgütlü Bir Halkı Hiçbir Güç Yenemez) sloganlarıyla başladı. 27 Haziran’da vicdan jürisi kararlarını açıkladı. Koalisyon güçlerinin hemen ve koşulsuz Irak’tan çekilmesi; Guantanamo vb. hapisanelerin kapatılması; dünya halklarının kendi hükümetlerinin Irak’taki işgale maddi, lojistik, manevi destek verme girişimlerine direnmesi ve bunu reddetmeleri; savaştan kar elde eden Halliburton, Bechtel, Curlye, Titan Corporation, CACI Inc., British Petroleum, Toys R Us, Kentucky Fried Chicken, Shell, Nestle, Pepsi, Phillip Morris, Sheraton, Mobil gibi şirketlere karşı kampanyalar örgütlenmesi; Irak halkının kendi kaderini tayin, özgürlük ve bağımsızlık için mücadele hakkının olduğunun teyid edilmesi ve Irak halkıyla dayanışma içinde olunması gibi kararlar alındı.□

DİJİTAL KIZIL

Dünyaya açılan pencereniz internet, aynı zamanda sizi gözetleyen bir mazgal deliğidir. Bunu bilmeyen ve sık sık tekrarlamaktan kaçınmayan yok gibidir. Oysa, burada unutulmuş bir savaş kuralını biz hatırlatalım: Eğer düşmanın atış menzili içindeyseniz, bilin ki o da sizin menziliniz içindedir. Emperyalist-kapitalist sistemin bekçileri, bizi bu mazgaldan gözetlese de, kilidi arkada bir kapı önünde değiliz. Uygun anahtarı buldunuz mu, o kapıyı açar, gözetleyen siz olursunuz. Sermayenin son 20 yılda yarattığı teknik temel, bizlere bu imkanı sağlıyor.

Yüzlerce farklı kaynaktan fıskırıp gelen paralar ve metalar, milyonlarca farklı pazar noktalarına ulaşmasını düzenlemek zorunda kalan sermaye, bunu ancak teknik temeli yaygınlaştırıp, toplumsallaştırarak başarabilirdi. Binlerce farklı kültür ve dilin etkin olduğu pazarların koordinasyonu, denetimi ve düzenlenmesi, ancak farklı ve evrensel bir dille mümkün olabilirdi. Elektronik bir dil yaratıldı: Bilgisayar yazılımları.

Bir dünya sistemi haline gelen kapitalizm, sahip olduğu pazarların güvenliği için de aynı teknik temele dayanıyor. “Güvenlik” alanı sözkonusu olduğunda, malzeme üstünlüğü elbette halen daha burjuvazinin elinde. Ancak burjuvazi, elinde tuttuğu en karmaşık güvenlik alet-edevatının işlerliğini, koordinasyonunu ve denetimini yine aynı basit ve toplumsallaşmış araca devrediyor: bilgisayar yazılımlarına. Sermaye dünyasının Aşıl topuğu giderek bu noktada oluşuyor. Ağır makineli silahları, füzeleri, tankları üretemezsiniz. Fakat onlara kumanda eden beyni kör edebilir; burjuvaziye büyük üstünlük sağlayan koordinasyon ve hareket kabiliyeti avantajlarını yok edebilirsiniz.

İletişim Okyanusunda Savaş Donanmaları

Teknoloji, eğer kullanmasını biliyorsak, devrimi hızlandırır. Son 20 yıla damgasını vuran, iletişim teknolojisi oldu. İletişim, dünya emekçi sınıfları arasındaki sınırları giderek işlevsiz kılıyor. Ne mayınlı sınırlar, ne büyük okyanuslar, ne de aşılmaz mesafeler bir işe yarıyor. Çok değil, otuz yıl öncesine dek, Latin Amerika’daki bir gelişmeyi Asya emekçileri, haftalar sonra öğrenebiliyordu. Şimdi anında proletaryanın kendi dilinde, tüm dünyaya duyuracak teknik temel var. Milyarlarca emekçiyi cehalet içinde bırakıp pasifleştirmek, burjuvazi için gittikçe zorlaşıyor.

Burjuvazi bilgi ve iletişim teknolojisini, kendi ideolojik hegemonyasını tümüyle kaybetmemek yolunda kullanıyor. Örneğin, sınırsız bir bilgi havuzu olarak artık insanlığın hizmetine giren internet, en aşağılık duygular ve politik eğilimlere güç katmak için kullanılıyor. Çok bilinen ve artık inandırıcı olmayan burjuva martavalların yerine, insanlığın en ilkel iç güdülerini bir özdeşleşme nesnesi haline getirerek, ideolojisini yaygınlaştırıyor. Porno ile düşkünleşen cinsellik, korunma iç güdülerini harekete geçiren korku ve şiddet yığını, bir aidiyet duygusu yaratan fanatik taraftarlık, komşuya düşmanlığı ve şovenizmi besleyen kuşku ve komplo atmosferi, internetin en yaygın kullanım alanlarını oluşturuyor.

Koruma, aidiyet ve cinsellik... Ne var ki insanlık, bu en ilkel iç güdülerden çok daha fazlasıdır. 21. yüzyılın evrensel insanını, yüzbin yıl öncesinin ilkel insan sınırlarına geriletmek mümkün olmuyor ve internet giderek, burjuvaziyle proletaryanın bir kavga arenasına haline geliyor. Bu konuda ilginç bir gelişme, 1 Mayıs’ta yaşandı. Kendilerine “Kızıl Hacker’lar Topluluğu” diyen bir grup, 1 Mayıs’ta emekçileri selamlamak için, içlerinde bazı Emniyet Müdürlükleri de olan 300 gerici faşist siteyi çökertti.

Oysa benzer kapışmalar, dünya üzerinde yıllardır yaşanıyor. Türkiye’de bilgisayar kullanımı oldukça düşük düzeyde olduğu için, “digital donanma savaşları” hemen hiç göze çarpmıyor. ABD’de büyük şirketler, kendi bilgisayar sistemlerini anti-kapitalist bilgisayar eylemcilerinden korumak için senede milyonlarca dolar harcamak zorunda kalıyorlar. 20 yıldan bu yana tüm altyapı ve eğitim planlarını bilgisayara dayalı planlayan Çin, şimdi bunun sonuçlarını alıyor. Çin gençliği içinde, kimi komünist bir bakışla, kimi ise salt anti-emperyalist bir yaklaşımla, Pentagon ve CIA’ya bela olan bilgisayar korsanları ortaya çıkıyor. Şu an Çinli “hacker”lar, ABD’nin bütün dijital koruma duvarlarını aşacak birikim ve organizasyona sahipler. Bazen toplu dijital saldırılarla, sistemi felç edebiliyorlar.

Burjuvazinin, teknik temeli yaygınlaştırıp basitleştirmesinden, kendi kişisel kurtuluşları için yararlananlar az değil. Kredi kartlarının bankalarca sıkı korunan şifrelerine ulaşıyor, servete karşı kişisel saldırılar bu alanda da sürüp gidiyor. Yeni koruma önlemleri ve polisiye tedbirler sıkılaşırsa da, kabul etmek zorunda kaldıkları gibi, “korsanlar hep bir adım öndeler”.

Savunma’dan İç Güvenlik’e

Tarihinin sonuna doğru hızla ilerleyen burjuvazi için dış düşmanın yerini, iç düşman alıyor. Geçmişin dış savaşlara odaklı savunma doktrinleri, artık tümüyle “iç güvenlik” doktrinlerine dönüşüyor. Bu temel değişim, askeri-teknik alanlarda da kendini hemen gösteriyor, ayaklanmalar yüzyılında burjuvazinin savaş taktiği, iç güvenlik kavramı altında toplanıyor.

Kentler büyük megapoller haline alıyor. Proletarya, yani sistemin mezar kazıcıları, servetle aynı mekanda, bu kentlerde yaşıyor ve savaşıyor. Artık ne kırsal kesimin seyrek nüfus alanlarını kontrol için geliştirilen jandarma kurumu, ne de sokak aralarında devriye gezen polis gücü, nüfusu on milyonu aşan bu kentlerin yoksul ve öfkeli emekçilerini kontrol altına alacak insani gücü yaratabilir. Burjuvazinin bu acil güvenlik açığını, yo-

ğün teknolojik ürünlerle destekli bir ağ kapatabilir.

Kredi, banka, sigorta kartları; telefon, kütüphane, otobüs kartları elektronik biçime büründükçe, kişinin kendi üzerinde taşıdığı “gözetleme aletleri” halini alıyor. Böylece, yaşamsal ihtiyaçların giderilmesi için kullanılan her kart, güvenlik alanında değerlendirilen bir bilgiye dönüşüyor. Burjuvazi, yönetim merkezlerine yerleştiği dedektörler, kimlik kartlarıyla açılan tuzaklı kapılar, çalışanların telefon, faks, e-postalarını denetleyen mekanizmalarla, kendine ait elektronik destekli kaleler oluşturuyor. Bütün bu tedbirler, burjuva toplumunu “Panoptikon Zindanı”na çeviriyor.

18. yüzyıl İngiliz burjuva kuramcısı Jeremy Bentham özel bir zindan tasarlamıştı. Daire biçimindeki binanın merkezinde tüm hücreleri görebilecek bir gözetleme kulesi ve bu merkezin çevresinde, her an gözetleneceğini bilen, fakat içinde bulunduğu anda gözetlenip gözetlenmediğini asla bilememenin tedirginliğini yaşayan hücre mahkumları. Bentham, görünenden daha çok, görünmeyen ve sürekli bir tehdidin daha korku verici ve psikolojik yıkım gücü taşıdığını hesaplamış olmalı. Çağımızın burjuvaları daha yıkıcı olanı yaratmaya çalışıyor: Zindanı içselleştirmiş gönüllüler toplumu. Sizi kimlik kartınızdan tanıyan tuzaklı kapılar, doğum gününüzde size özel melodiler çalarak gönlünüzü okşayan hoşluklar yapabilir. Yine de sermayenin, gönüllü bir gözaltı toplumu yaratması, böyle kolay olmuyor. ABD, tüm emekçileri gözetlemeye dayanan iç-güvenlik tedbirlerini topluma kabul ettirebilmek için, kendi tezgahladığı 11 Eylül olaylarından yararlandı. İngiltere ise, IRA’ya karşı giriştiği emperyalist savaştan gerekçeler çıkardı.

İngiltere’de dört milyondan fazla kamera, İngiliz emekçilerini sokakta, alışveriş merkezlerinde ve metrolarda gözetlemeye devam ediyor. Londra’ya bir günlük gezi için gelen herhangi biri, en az 300 kameraya yakalanabilir. Bu kameralar ağı, hareketleri analiz eden, yüzleri tanıyan bir merkezi bilgisayar yazılımına sürekli bilgiler gönderiyor. İngiliz emperyalistleri, dört milyon polis memuru gibi çalışan, ama onlardan çok daha fazla işleve sahip olan -üstelik de ucuz- bu dört milyon gözle, devleti bir iç savaş aygıtına dönüştürmüş durumda. Türkiye, şimdilik çok gerilerden gelse de, elektronik gözetleme ve bilgi toplama esasına dayalı güvenlik ağını kurmaya başladı. İlk adım, İstanbul’a dört bin kamera yerleştirmek. Bu kameraların, yüz tanıma ve tarama programlarıyla bağlantılı olacağı biliniyor.

Benzer değişimler, NATO’ya bağlı ordularda daha uzun süredir gözleniyor, koordinasyon ve yönlendirme işlevleri, elektronik araçlara bağlanarak, ayaklanmalar yüzyılına hazırlıyorlar. Bu ordularda tamamen bilgisayar verilerinin toplanıp incelenmesine, analiz ve yol göstericiliğine dayanan iç savaş organizasyonlarına gidiliyor. Geçen yıl NATO orduları, bu yeni taktik ve yönetim araçlarının denendiği bir dizi “karşı-ayaklanma” tatbikatı yapmıştı. Bu yeni düzenleme, hazırlanan hareket planlarının bilgisayar ağıyla tüm askeri birimlere ulaşmasını; planları değişikliğe uğratan her gelişmenin aynı bilgisayar analizinden geçirilip, komutayı otomatığe bağlamayı öngörüyor. Adeta, askeri araçlar ve insanlarla, bilgisayarda oynanan bir satranç müsabakası. Bu yolla, NATO bünyesindeki ordular, iç savaşta insan faktörünün komuta ve koordinasyon kademesindeki rolünü en aza indirip, hata payını düşürmek peşindedir.

İç savaş aygıtının komuta ve koordinasyonuna teknik temel hazırlayan bilgisayar yazılımlarının, bilinen yazılımlar olduğunu ayrıca belirtmeye bile gerek yok. Emekçiler içinde, özellikle teknik bir eğitim almış olanlar, burjuvazinin devasa askeri aygıtı karşısında yapabilecekleri çok şey olduğunu bilmeliler. Bu alanda uzmanlaşan bilgi, tüm tankları ve tüfekleri, füzeleri kontrol ve koordine eden merkezleri felç edebilecek bir güce sahiptir. Zordur, ama asla imkansız değildir. Pentagon ve CIA dosyalarını karmakarışık eden Çinli bilgisayar eylemcileri, bu alandaki en zorlu kalelerin bile savunmasız kalabildiğini kanıtlıyor.

Dijital dünyanın kızıl eylemcileri, kendilerine “kızıl hacker” diyenler, bilmelidir ki, kızıl, burjuvaziye karşı sonuna dek savaşa azminin, kararlılığının rengidir. Proletaryanın devrimci sınıf partisiyle bütünleşmeden, böyle bir savaşım sonuna kadar gitmez, hedefine varmaz. Eğer böyle bir bütünleşme içinde olurlarsa, devrimin en kritik anında bir savaşımın yapamadığını tek bir “return” tuşuyla başarabilirler. Şimdilik bu alandaki mücadeleyi gerici sitelerin çökertilmesine odaklanmış olsalar da, bu, kurumu değil, onun vitrinini hedef almaktır. Burjuvazinin merkezi sinir sisteminin ağlarında dolaşıyorlar; daha etkin olabilir ve kritik bir darbeyle sinir sistemini felç edebilirler.

Sofistike Sorunlara Basit Çözümler

Yalnızca “Kızıl Hacker”lar değil, devrim hedefine yürüyen her kişi ve parti için teknoloji, vazgeçilmez bir savaşım aracıdır. Bilgisayar yazılımı ve programlama, belki büyük çoğunluğun ulaşabileceği bir bilgi düzeyi değildir, ama termal bir kameranın, dedektörlerin, çalışma ilkeleri öğrenilebilir. Bu bilgiye ulaşmak bile çoğu zaman, yüksek teknoloji kalelerinin çok basit, hatta ilkel denebilecek karşı tedbirlerle bertaraf edilmesini getirmeye yeter. Hatırlanacağı gibi, Kürdistan’da bir çok askeri bina termal kameralarla korunuyordu. Oysa savaşçılar buna çok basit bir çözüm bulmuştu. Üzerlerine ıslak çuval geçirerek vücut ısılarını düşürdüler, termal kameralar onları görmez oldu. ABD ordusu aynı kameraları Irak’a götürdü. Fakat teknoloji budalası yankiler, küçük bir ayrıntıyı unutmamıştı: Gündüz sıcaklık 50 dereceyi buluyordu ve kameralar hiçbir işe yaramıyordu.

Burjuvazinin sürekli etki alanını genişleten teknolojik güvenlik adımlarına karşı, yine teknolojik bilgiye dayanan çözümler üretmeliyiz. Çünkü bu tür çözümler, devrimin hareket alanını genişletir, etkinliğini artırır. Bazen, bu tür teknolojik adımlar karşısında geliştirilen çözümler teknolojidenden uzak durmak ya da en eski yöntemleri yeniden canlandırmak biçiminde oluyor. Bu bir hatadır. Devrimci hareketin alanını sıkıştırır, hantallaştırır, ayaklanmalar yüzyılının ihtiyaç duyduğu dinamizmden bizi uzaklaştırır. Aynı anda binlerce cep telefonuna mesaj gönderip toplanan karşı-devrim, tabana kuvvet bir faaliyetin hızıyla durdurulamaz. Hızlı olan, koordinasyon ve komuta yeteneğini geliştiren, yüksek motivasyonlu savaşımına dinamizm ve hareket esnekliği sağlayan teknik araçlara dayanan, bu savaşta öne çıkacaktır.

Halk ordusunun keşif kolları, istihbaratçıları ve levazımcıları, şimdi bilgisayar yazılımcılarından, elektronik ve diğer teknik bilgilere hakim olanlardan oluşacaktır. □

Eğitim Sen Kapatılmadı Ama...

“Eğitim-Sen toplumun bütün bireylerinin temel insan hakları ve özgürlükleri doğrultusunda demokratik, laik, bilimsel ve tarafsız eğitim görmesini, bireylerin anadilde eğitim görmesini ve kültürlerini geliştirmesini savunur”muş, mış.

Dese de inanma. Çünkü; bunlara kendisi de inanmıyor... Kübalı şair Jose Martí'nin dediği gibi, “Söylemenin en iyi yolu yapmaktır” ya da halklarımızın bir deyişinde söylendiği gibi, “Ainesi iştir kişinin lafa bakılmaz.”

Eğitim Sen yöneticileri, delegeleri, ne söylediler, ne yaptılar? “Anadil’de eğitim hakkını savunur” derken, “Anadilde eğitim hakkını” bir çırpıda savurup attılar.

Neredeyse her gün basında gördüğümüz, neredeyse başbakan kadar medyatik olan Eğitim Sen Genel Başkanı Alaattin Dinçer, bir eğitimci olarak “anadilde eğitim hakkını savunuyordu. En azından resmiyette böyleydi. Samimiyete gelince turnusol kağıdı, yaşamın pratiğidir elbet... Ne dediler? “Anadilde eğitim hakkını savunuyoruz”. Ve bunu sendikanın tüzüğüne koydular. Tüzük, yani: herkesin uyması gereken yasa, yasal mevzuat, bir ilke. Bu ülkesi ilhak edilen, ezilen ulus konumunda bulunan Kürt ulusunun yüreğine su serpti ve doğruydu. Eğitim emekçilerine de bu yakıştırdı. Çünkü bir meslek olarak “anadilde eğitim hakkı”nı savunmak her şeyden evvel ona düşerdi; sorun eğitim sorunuydu çünkü. Ama “anadilde eğitim hakkı”, bu ırkçı, şoven ve faşist yasalara, anayasaya sığmadı... Sendika hakkındaki kapatma kararı Yargıtay’dan “tüzüğünü düzelt, yasaya uygun hale getir” talimatı gelince, yani ‘ya anadile kilit ya sendikaya’ tehdidiyle karşılaşınca, Eğitim Sen Genel Merkezi hemen harekete geçti ve 2.Olağanüstü Genel Kurulu’nu toplayarak 380’in üzerinde bir delege sayısıyla “anadilde eğitim hakkı”nı yerlere çaldı. Ezilen bir ulusun yasaklı dili, Eğitim Sen tarafından yok sayıldı. Geride hem devlet, hem de sözde ilerici sendika tarafından ezilmiş, yok sayılmış Kürt emekçileri, yoksul halkı kaldı. Kürt halkı ezik, üzgün ama başkaldırı içinde haykırıyor “Jibo Azadi Aşiti Şer Şer Şer!”

Evet, anadilde eğitim hakkı tüzükten çıkarıldı. Kürt halkının diline bir kelepçe de Eğitim Sen tarafından vuruldu.

Ama Kürt halkı haykırıyor “Biji Azadiya Kürdistan”. Haydi yasaklayın yasaklayabilirsiniz...

Tüzüğünde ezilen bir ulusun dilini savunamayan bir sendika sınıfsız, sömürsüz, savaşırsız bir dünyayı savunabilir mi? E-

ğer bu olmayacaksa sahi bu sendika nedir, ne işe yarar?

Eğitim Sen’in görevi, üyelerini kendi sınıfının dünya görüşü temelinde politik, ideolojik ve örgütsel olarak sınıfsız, sömürsüz bir dünya için devrim ve iktidar mücadelesine hazırlamaktır. Sendikaların, sınıf ve kitle sendikalarının varlık nedeni budur. Eğitim Sen bunu yapmalıdır. Oysa bakın Eğitim Sen ne yapıyor? Kendi elleriyle, 380’in üzerinde bir çoğunlukla, sendika kapısına kilit vurulmasındansa, Kürt halkının diline kilit vuruyor. Kürt halkının kendi anadilinde eğitim yapma hakkını kendi elleriyle tüzükten çıkararak bir eğitim suçu işlemiş oluyor. Çünkü; bir sendikayı nasıl esas olarak ‘Grev

ve Toplu Sözleşme Yapma Hakkı, Gücü’ sendika yapıyorsa, bir ulusu ulus yapan en temel olguların başında dil birliği, anadilini özgürce kullanma ve geliştirme hakkı gelir; TCK, MGK boşuna anadilde eğitim hakkını yasaklamıyor. O, işin nereye varacağını biliyor. Acaba Eğitim Sen de anadilde eğitim hakkını tüzükten çıkartarak nereye vardığını biliyor mu?

Engels diyor ki; “insanı insan yapan en temel şeylerden biri emek ve alet yapabilme yeteneğiye, diğeri de dildir”. Ünlü Yunan düşünürü Platon ise dil için şöyle söylüyor: “Kendi özel düşüncelerini sesin yardımıyla, özne ve yüklem aracılığıyla anlaşılabilir duruma getirmek...” Kısacası “dil; düşünce, duygu ve isteklerin, bir toplumda ses ve anlam yönünden ortak olan öğeler ve kurallardan yararlanılarak başkalarına aktarılmasını sağlayan, çok yönlü ve gelişmiş bir dizgedir. (...) Dünyayı dil yoluyla kavırıyoruz.” (Küreselleşme, Ulus, Devlet, Azınlıklar ve Dil; Savaş Çoban; Sf.20-21)

Sonuç olarak; sendika sadece bir araçtır; ekonomik, demokratik bir araç. Önemlidir. Ama vazgeçilmez değildir. Kapatılır, yerine yenisi kurulur. Kaldı ki, Eğitim Sen’in bugüne taşınmasında, eğitim emekçileri komitelerinin “fiili ve meşru sendikacılık” anlayışı vardı ve bu anlayış onu geliştirdi, güçlendirdi, büyüttü... Eğitim Sen sokakta kuruldu ve sokakta savunuldu bugüne dek.

Ama “Anadilde eğitim hakkı” vazgeçilmez, ortadan kaldırılamaz, ertelenemez bir insan hakkıdır. Hiç kimse Kürt ulusunun en temel insan olma, insan kalma hakkını tartışmaya açamaz, oya sunamaz. Bu en hafif deyimiyse aymazlık, ahmaklık olur. Diğerini ise söylemeye dilimiz bile varmıyor ama bir insanlık suçu olur ki, bu eğitim emekçilerini de Eğitim Sen’i de bugün için halkların dilinde, düşüncesinde, gözünde mahkum eder ki, bu da eğitim emekçilerine yakışmaz... Devrimci eğitim emekçileri, kendileri sendikacılığı meslek edinmiş sendikacıları yasaların boğucu labirentlerine bırakarak komite ve konseylerde örgütlenerek Eğitim Sen’i bu utanç duvarından kurtarmalı, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin etme hakkını en başa koyarak Kürt ulusunun ulusal ve sınıfsal özgürlüğü için savaşmalıdır...

**YAŞASIN KÜRT TÜRK HALKLARININ
MÜCADELE BİRLİĞİ!
YAŞASIN EMEKÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!**

DERİNLEŞEN KÜ

7 Temmuz'da Londra'da meydana gelen patlamalar için yapılan "İngiltere'nin 11 Eylülü" benzetmesi, yerinde yapılmış bir benzetmedir. Ancak bu benzetmeye ufak bir düzeltme yapmak gerekir: Elliden fazla insanın yaşamını yitirmesine, yüzlerce insanın yaralanmasına neden olan bu patlamalar dizisi, sadece İngiltere'nin değil bütün Avrupa'nın 11 Eylülüdür.

Burada her türlü yanlış anlamayı daha baştan önlemek için bir noktanın altını çizelim: Okurlarımız ve yayınıımızı takip eden herkes şu noktayı iyi bilir ki, biz ABD'nin 11 Eylülünden -ve şimdi de Avrupa'nın 11 Eylülünden- herkesin anladığından çok daha farklı bir şey anlıyoruz. Biz, ABD'nin 11 Eylülünde herhangi bir anti-empyralist yönü değil, aksine, ABD'nin bir dünya savaşı başlatmak amacıyla giriştiği bir provokasyonu görüyoruz.

2001 11 Eylül'ünden bugüne ortaya çıkan bütün gelişmeler, olaylar ve olgular ABD'nin 11 Eylülü için yaptığımız saptamanın doğruluğunu defalarca kanıtladı. O zamanlar olayların hemen akabinde yaptığımız bu tespit, bugün artık çok daha geniş çevreler tarafından benimseniyor ve dile getiriliyor. Dün olduğu gibi bugün de, Bin Ladin denilen CIA beslemesi, kendine anti-empyralist rol biçenlere kıs kıs gülüyor olmalı.

Nasıl ki, ABD'nin ikiz kulelerinden yükselen alevler Bush'un Reichstag'ını işaret ediyor idiyse, Londra'nın metro ve otobüslerinden yükselen dumanlar da başta İngiltere olmak üzere Avrupalı empyralistlerin Reichstag'ını işaret ediyor.

11 Eylül ABD'nin bir dünya savaşı başlatmak üzere uygun politik ortam yaratma ihtiyacının bir ürünüydü. 7 Temmuz saldırıları İngiltere ve diğer empyralistlerin Avrupa halkları üzerinde terör havası yaratmanın, zor yöntemlerini daha çok ve daha yoğun biçimde devreye sokma ihtiyacının bir ürünüdür.

Buradan çıkarılacak ilk sonuç sudur: Avrupa halklarında burjuvazi ve kapita-

lizme karşı birikmiş öfkenin bir ayaklanmaya dönüşmesinden derin korkuya kapılan Avrupa burjuvazisi çıplak zor yöntemlerini, karşı-devrimci şiddeti arttırmak için gerekli politik zemini yaratmak üzere bu tip provokasyonlara daha çok başvuracaktır. Proletarya ile burjuvazi arasında dünya çapında süren iç savaşın genel koşullarından doğan bu ihtiyaç öyle bir tek provokasyonla giderilecek türden değil.

Küresel iç savaşın seyrine bağlı olarak, burjuvazi iç savaşı kazanmak için ihtiyaç duydukça ve işine geldikçe bu provokasyonları tertiplemekten geri durmayacak. Demek ki, bundan böyle, başka Avrupa ülkelerinin de nur topu gibi 11 Eylülüleri olursa şaşırılmak lazım.

Burjuvazinin Korkusu

Genel olarak burjuvazi, özel olarak Avrupa burjuvazisini böyle davranmaya iten nedenlerin başında halk kitlelerinin içinde buldukları ve giderek kötüleşen maddi yaşam koşullarının bu kitlelerde yarattığı öfkeli ruh hali, devrimci eylem isteği ve toplumu başka temelerde yenden örgütlenme eğilimi geliyor. Avrupa burjuvazisi, halklarda biriken öfkenin e-ninde sonunda bir ayaklanmaya dönüşebileceğini bilecek kadar birikime sahiptir.

Avrupa burjuvazisi asıl olarak işte bu somut tehlikeden korkuyor. Tehlike o kadar somut ki, burjuvazi bu tehlikenin belirtilerleriyle her gün yüz yüze geliyor. Avrupa proletaryası ve diğer emekçi sınıflar Avrupa burjuvazisinin denetiminden hızla çıkıyor; burjuvaziden ayrı, ona karşı ve ondan bağımsız bir tutum geliştiriyorlar.

Avrupa halkları bu eğilim ve isteklerini son yıllarda sayısız eylemlerle ortaya koydular. Avrupa halklarının burjuvazinin denetiminden çıktıklarının ve ona karşı bir tutum geliştirdiklerinin bir örneğini Avrupa Anayasası için yapılan referandumlarda gördük. Fransa ve Hollanda halkları, tekelci burjuvazinin bütün çabalarına rağmen AB anayasasına "hayır"

diyerek bunu gösterdiler.

Başka Avrupa ülkeleri halklarının da aynı eğilim içinde oldukları biliniyor. Nitekim İngiliz burjuvazisi, İngiliz halkının bu eğilimini bildiği için o pek övündüğü "Genel oy" ilkesini rafa kaldırarak referandumu belirsiz bir tarihe erteledi. İngiliz burjuvazisinin bu davranışı, kendi halkından duyduğu korkunun dünyaya ilanıdır. Sadece bu örnek bile, Avrupa burjuvazisinin kendi halklarından duyduğu derin korkuyu anlatmaya yeter.

Burjuvazinin halk kitleleri üzerindeki kontrolünü yitirdiğinin ve onların davranış ve düşüncelerini etkileme gücünü kaybettiğinin bir başka örneğini Londra provokasyonu sonrasında gördük. İngiliz burjuvazisi bütün çabalarına rağmen, bu provokasyon saldırılar sonrasında, İngiliz halkının desteğini arkasına almayı başaramadı. Tam da bu nedenle İngiliz halkını "teröre karşı" sokağa çıkmaya çağırma cesaretinde bulunamadı.

İngiliz halkı, bu provokasyon sonrasında İngiliz burjuvazisinin arkasına geçmek bir yana İngiltere'nin Irak işgalini sorgulamaya; hükümet üzerinde askerlerini Irak'tan çekmesi için daha çok baskı yapmaya başladı. Burjuvazi bir kez daha, halk kitleleri üzerinde yaratmak istediği etkinin tam tersi bir sonuçla karşı karşıya kaldı.

Avrupa halklarında bu eğilimi besleyen burjuvazinin bizzat kendisidir. Burjuvazi, kapitalist düzeni ayakta tutmak için emekçi sınıfların yaşam koşullarına saldırıp onların maddi yaşam koşullarını çekilmez hale getirdikçe halklarda burjuvaziye ve kapitalizme karşı mücadele ve ayaklanma isteği de gelişiyor.

Burjuvazi, emekçi sınıflar üzerinde sömürüyü yoğunlaştırmak üzere aldığı önlemlerle onlara ayaklanmaktan başka bir alternatif bırakmıyor. "Kapitalizm Öldürür, Kapitalizmi Öldürün" ya da "Başka Bir Dünya Mümkün" sloganlarının hızla yayılması ve dillerden düşmüyor olması boşuna değil. Bu sloganlarda emekçi halkların hem kapitalizme, burju-

RESEL İÇ SAVAŞ

vaziye duydukları öfkeyi hem de toplumu yeni temellerde yeniden örgütleyerek yeni bir dünya kurma kararlılıklarını okumak gerekiyor.

Avrupa proletaryası, grevlerle, genel eylemlerle ve daha başka eylem biçimleriyle bu özlem, istek ve duygularını dile getiriyor. Son birkaç yıldır Avrupa, proletaryanın grev ve gösterilerinden, diğer çalışan sınıfların değişik eylem biçimlerinden geçilmez oldu. Geride bıraktığımız bir-iki aylık sürede meydana gelen grev ve eylemlerin bilançosu bile bu olguyu görmek için yeterlidir. Fransa'dan Yunanistan'a kadar Avrupa'nın pek çok ülkesi son aylarda büyük işçi eylemlerine ve grev hareketlerine sahne oldu. Proletarya dışındaki çalışan sınıflar ise, devrimci kitle eylemleriyle proletaryanın ardı sıra yürüyorlar.

Burjuvazinin Çözümü

Burjuvazinin bütün bunlara bulabildiği tek çözüm, baskı ve çıplak zor yöntemlerine daha çok başvurmak; terör ve yıldırma yöntemleriyle halklar üzerinde caydırıcı olmak. Londra saldırıları sonrasında, bütün Avrupa burjuvazisininin, hatta dünya genelinde burjuvazinin sergilediği tutum ve politikalar, ne yapmak istediklerini bütün açıklığıyla ortaya koydu. Tüm gelişmeler emperyalizmin daha da gericileşeceğini, katliamların yayılacağını gösteriyor. Emperyalistler sıkıştıkça, savaş kapasitelerini artırma yoluna gitmekten başka çözüm bulamıyorlar. Kimyasal ve biyolojik silahlar geliştiriyorlar. Önümüzdeki dönem bunları daha sıklıkla kullanacaklardır. Şarbon vb gibi denemelere girebileceklerini öngörmek gerekiyor. Emperyalist-kapitalist sistem, yıkılışını geciktirmek için her türlü yola başvurmaktan geri durmayacaktır.

Burjuvazi, özellikle Avrupa halklarında bir panik ve endişe havası yaratmak için elinden geleni yapıyor. Örneğin 7 Temmuz provokasyonundan sonra, sanki ikinci bir saldırı dalgasının gelmesi kesinmiş gibi İngiltere'nin en büyük i-

kinici kenti kabul edilen Birmingham'ın bir semti tamamen boşaltıldı, Londra metrosu kapatıldı, Avam Kamarası'nda saldırı alarmı verildi vb. Polonya, Varşova metrosunu kapattı. Fransa, Almanya, İtalya ve daha pek çok Avrupa devleti her an halka yönelik bir saldırı olacaktı havası yarattılar.

Bununla ne yapmak istediklerini hemen açığa vurdular. Avrupa halklarında yaratmaya çalıştıkları korku ve endişe havasından yararlanarak İngiltere başbakanı bütün Avrupa devletlerine "terörizme karşı önlemler" önerisi getirdi. Arkasından Avrupa Parlamentosu'na teröre karşı önlem çağrısı yapıldı. Bu çağrılar, zor önlemlerinin her yerde devreye sokulacağını gösteriyordu. Anlaşılan, Avrupa burjuvazisi Londra provokasyonu ile aradığı politik ortamı yakaladığını düşünüyordu.

AB ülkeleri içişleri bakanları fırsat bu fırsat deyip "terörle mücadele" için kapsamlı paket hazırlanması konusunda anlaşmalarını ilan ettiler. Bu anlaşmaya göre örneğin, polis ve yargıya daha çok yetki tanınacak; telefon ve internet bağlantı verileri kaydedilip kanıtlar işbirliği çerçevesinde paylaşılacak; güvenlik ve istihbarat birimleri arasında -zaten var olan- işbirliği yoğunlaştırılacaktı. Avrupa devletleri arasında en hızlı davranan İtalya oldu. İtalya polisi bir gecede yüzlerce yeri basarak yüzyetmişdört kişiyi hiç bir gerekçe göstermeden, sadece "şüpheli" sıfatıyla gözaltına aldı. "Burjuva demokrasisi" işte böyle çalışıyor.

Korkutma, sindirme, dehşet havasıyla yıldırma, her tarafa kamera, her köşeye polis-jandarma yerleştirme... Burjuvazinin halkları ve şehirleri denetim altına almak için başvurabildiği yöntemler çıplak zor yöntemleriyle sınırlı. Ama bu önlemler boğulmakta olanın saman çöpünden medet umması gibidir. Kendi öz varlık koşulları tarafından harekete geçirilmiş kitlelerin devrimci eylemini hiç bir zor yöntemi ortadan kaldıramaz.□

Avrupa halklarında yaratmaya çalıştıkları korku ve endişe havasından yararlanarak İngiltere başbakanı bütün Avrupa devletlerine "terörizme karşı önlemler" önerisi getirdi.

Arkasından Avrupa Parlamentosu'na teröre karşı önlem çağrısı yapıldı. Bu çağrılar, zor önlemlerinin her yerde devreye sokulacağını gösteriyordu.

Anlaşılan, Avrupa burjuvazisi Londra provokasyonu ile aradığı politik ortamı yakaladığını düşünüyordu. AB ülkeleri içişleri bakanları fırsat bu fırsat deyip "terörle mücadele" için kapsamlı paket hazırlanması konusunda anlaşmalarını ilan ettiler. Bu anlaşmaya göre örneğin, polis ve yargıya daha çok yetki tanınacak;

telefon ve internet bağlantı verileri kaydedilip kanıtlar işbirliği çerçevesinde paylaşılacak;

güvenlik ve istihbarat birimleri arasında -zaten var olan- işbirliği yoğunlaştırılacaktı. Avrupa devletleri arasında en hızlı davranan İtalya oldu. İtalya polisi bir gecede yüzlerce yeri basarak

yüzyetmişdört kişiyi hiç bir gerekçe göstermeden, sadece "şüpheli" ifatıyla gözaltına aldı.

"Burjuva demokrasisi" işte böyle çalışıyor. Korkutma, sindirme, dehşet havasıyla yıldırma, her tarafa kamera, her köşeye polis-jandarma yerleştirme...

Burjuvazinin halkları ve şehirleri denetim altına almak için başvurabildiği yöntemler çıplak zor yöntemleriyle sınırlı.

**“Yürümek;
Yürümeyenleri arkada
boş sokaklar gibi bırakarak,
Havaları
boydan boya yarıp ikiye
Karanlığın gözüne bakarak
Yürümek!
Yürümek!
Dost omuzbaşlarını
omuzlarının yanında duyup,
Kelleni orta yere...
Yüreğini yumruklarının içine koyup
Yürümek!
Yürümek!
Yolunda pusuya yattıklarını,
Arkadan
çelme attıklarını bilerek
Yürümek!
Yürümek!
Yürekten
Gülerekten
Yürümek!”**

Ve Serpilimiz büyük yürüyüşüne başladı. Yoldaşlarından aldığı bayrağı şimdi o taşıyor. O bayrağa rengini veren Muratların, Sibellerin, Aysunların sevdasıyla çıktı yola. Düşmana “Bunlar Komün’den beri böyleler” dedirten bir kararlılık ve cesaretle... Stalingrad önlerinde çarpışan ve düşmanı Moskova’dan inanılmayacak kadar uzakta, yepyeni bir insan boyu uzakta tutmayı başaran Kızılordu askerleri gibi inançla... “Geleceğe güneşten köprüler kuran” leninistlerin inatçılığıyla... “Tüy kadar hafif / Tarih kadar ağır” Ölüm Orucu savaşçılarının azmiyle... Ölümsüzlük yatakları Pere Lachaise’de “Bütün çiçekleri koparabilirsiniz ama baharın gelişini engelleyemezsiniz” diyen komünçülerin sonsuz adanmışlık ruhuyla, kolektife duyduğu sonsuz güven ve devrimi temsil etmenin yürek ferahlığıyla... Zaferin bir gün mutlaka kazanılacağına, zindanların bir gün mutlaka yıkılacağına olan inancıyla... İçinde büyüyen devrim düşüyle yürüyor.

Şimdi bütün tarihi o sırtlayıp, tüm gözlerin çevrili olduğu yerde, insanlığın en büyük, en güzel kavgasını veriyor.

Seni, alındaki kızıl banttın, yüreğindeki rengarenk gökkuşağından öpüyoruz.

Daima...Zafere Kadar!□

EYÜP BEYAZ’IN KATLEDİLMESİYLE İLGİLİ BASIN AÇIKLAMASI “Susmamalı, Zulmün Önünde Barikat Olmalıyız”

Adalet Bakanlığı’nın önünde, elleri arkadan bağlı, güpegündüz herkesin gözleri önünde katledilen Eyüp BEYAZ’la ilgili, İstanbul Adliyesi önünde bir basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasında, “Eyüp BEYAZ, elleri kelepçeli, vücudunda kurşun yaraları, yere düşmüş ve yatıyor olmasına rağmen, tüm dünyanın gözü önünde polis ve özel hareket timlerinin kurşunlarıyla katledilmiştir. Katliamların pervasızlığı tv ekranlarında Başbakan ve Adalet Bakanı tarafından alkışlanmış, katillerin ödüllendirileceğini duyurulmuş, ‘ben devletim katlederim, kimse benden hesap sormaz’ mesajı halklara meydan okurcasına bir kez daha verilmiştir” denildi.

Mücadele Birliği, HÖC, DHP, Partizan, ESP, SDP, SODAP, Proleter Devrimci Duruş, Devrimci Hareket, HKM, BDSP ve Kaldıraç’ın katıldığı basın açıklamasında sık sık “Eyüp Beyaz Ölümsüzdür”, “Bedel Ödedik Bedel Ödeteceğiz”, “Eyüp Beyaz’ın Katilleri Yargılsın”, “Yaşasın Devrimci Dayanışma” sloganları atıldı. Eyüp Beyaz’ın cenazesini memleketi Kars’a götürün ve orada JİTEM’in kışkırtmasıyla saldırıya maruz kalan TAYAD’lıların da katıldığı basın açıklaması sonrasında, gözaltına alınan Eyüp Beyaz’ı katledenler hakkında Adliyeye suç duyurusunda bulunuldu.□

AYIŞIĞINDA DETAK PANELİ

"Bu yasal düzenlemeler öyle ki, hepimiz yasadıyız."

Taksim Ayışığı Sanat Merkezi'nde 17 Temmuz tarihinde DETAK "yeni" Ceza İnfaz Kanunu hakkında bir panel gerçekleştirdi. Panel Avukat Hakan Karadağ, Avukat Eylem Erkaslan, tutsak anası Sakine Sürücü, ve eski tutsak Vefa Serdar katıldı. Avukat Behiç Aşçı, son anda çıkan bir işi dolayısıyla panelist olduğu katılmadı.

Panel, paneli yöneten Fatma Yıldırım'ın herkesi tüm dünyada ölümsüzleşen devrim savaşçıları için saygı duruşuna davet etmesiyle başladı. Daha sonra Fatma Yıldırım DETAK adına hazırlanan sunum metnini okudu. İlk olarak söz alan Avukat Hakan Karadağ, Ceza İnfaz Kanunu'nun yeni bir yanı olmadığını, sadece varolan uygulamalara yasal dayanak oluşturmak amacıyla hazırlandığını söyledi. Bu yasanın emperyalist sistemin tüm dünyada başlattığı saldırının bir uzantısı olduğunu vurguladı. Avukat Eylem Erkaslan, yasanın getirdiği hükümler üzerinde durdu. Bu yasayla tutsakların elinden "direnme hakkı"nın alındığını ve esas olarak sosyalist ideolojinin hedeflendiğini söyledi. Sakine Sürücü ise cezaevlerine gittiğinde karşılaştıklarını, nasıl baskı gördüklerini ve tutsaklara sahip çıkan analara, ziyaretçilere devletin nasıl farklı muamelede bulunduğunu anlattı. Vefa Serdar ise Ceza İnfaz Kanunu'nun sadece zindanlarda olanları ilgilendirmediklerini, tamamı hapishaneye çevrilmiş bir toplumsal yapıda herkesin bu kanun hükümleriyle karşılaşabileceğini, bu yasaya karşı zindanlarda Ölüm Orucu'nun sürdürdüğünü, onların sessiz çığlığına sahip çıkmak gerektiğini söyledi.

Kısa bir aradan ve hazırlanan ikramlardan sonra ikinci bölüme geçildi. Öncelikle zindanlarla ilgili hazırlanan bir sinevizyon gösterimi sunuldu. Sonrasında daha çok soru ve cevaplarla devam edildi. Bu bölümde sorulan bir soruya avukat Hakan Karadağ, "Dünya bir hapishaneye çevrildi" dedi. "Artık ne kadar yasal alanda kalınmaya çalışılırsa çalışılsın, yasal alanın kalmadığı"ni vurguladı. "Kapitalizme rağmen, kapitalizmin içinde ve kapitalizme karşı yaşamının" zorluğundan bahsetti.

Hukukçular olarak yapabildiklerinin sınırlı olduğunu vurguladı. Bir dinleyici "o halde yapılması gereken nedir?" diye sordu ve kendisi cevapladı: "Kendi yasalarımızı oluşturmak için devrim yapmak". Avukat Eylem Erkaslan, "içerdeki insanlar için zaten direnmek çok normal. Ama dışarıdan bir haber aldıklarında moralleri çok yükseliyor. Örneğin geçen sene Ölüm Orucunda olan müvekkilim Remzi Aydın birgün radyoda Ölüm Orucu ile ilgili Taksim Meydanı'nda yapılan bir eylemi duyduğunda nasıl sevindiğini, coşku ve moral bulduğunu bana anlatmıştı ve oandaki güç ve kararlılık beni çok etkilemişti" dedi. Dinleyiciler arasında bulunan Bayramtepe'deki yıkımlara karşı kurulan barikatların içinden gelen bir işçi "Her yerde bir yıkım var. Eğer bu yıkımlara karşı savaşmazsak insanlar yozlaşacak" dedi. Avukat Hakan Karadağ ise, saldırıların bütünlüklü olduğunu, gecekondularda, zindanlarda, fabrikalarda yapılan saldırıların birbirinden ayrı düşünülmemeyeceğini ve ancak bu saldırılara karşı koyularak, mücadele edilerek, saldırıların önüne geçilebileceğini söyledi.

Panel karşılıklı soru ve cevaplarla son buldu.

ÖZLEM EKER ÖLÜMSÜZDÜR!

17 Haziran tarihinde Mercan Vadisi'nde MKP-HKO gerillalarıyla faşist devlet güçleri arasında yaşanan çatışmada 17 gerilla katledilmişti. Bu çatışmanın ardından bölgede operasyon başlatan faşist devlet güçleri ile 6 Temmuz 2005 tarihinde Dersim-Merkez'e bağlı Çiçekli'nin Harman Köyü kırsalında MKP-HKO gerillaları arasında yaşanan çatışmada HKO gerillalarından Özlem Eker ölümsüzleşti. Ayrıca yaşanan bu çatışmada devletin de kaybı verdiği aldığımız bilgiler arasında.

Cenazeyi almaya gelen ailesi ise kimlik tespiti yapamadığını; çenesinden aldığı kurşunla yüzü tanınmaz hale gelen, beli ve bacağı kırık olan gerillanın kimliğini tespit edemediklerini söylediler.

9 Temmuz günü Adana Kabasakal Mezarlığında getirilen gerilla cenazesi, "Halk Savaşçıları Ölümsüzdür" yazılı pankartla yapılan yürüyüş sonunda, sloganlar ve marşlarla sonsuzluğa uğurlandı.

DEVİRİM SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR!

Devrim, halklarımızın burjuvaziyle savaşılarak zafere ulaşacağı bir kavga. Türkiye ve K. Kürdistan işçisi ve emekçisi, birleşik devrim cephesini kurduğunda, yaşanan faşist saldırılara, kendi cephesinden cevabını ancak verebilir.

Bütün insanlık adına bedenlerini Ölüm Orucuna yatan devrimci tutsaklar, dünyada görülmemiş bir eylem gerçekleştirmektedirler. Bizler dışarda olan bütün eylemlerde, konserlerde, kır gezilerinde ve kendi panellerimizde Ölüm Orucu Eylemi'nin bitmediğini, devrimci tutsakların inatçı ve onurlu bir şekilde tekceli burjuvaziyle halen savaştıklarını tüm topluma yaymalıyız. Eğer biz devrimi ve sosyalizmi yaşadığımız bu ülkede gerçekleştirmek istiyorsak bizim öncülerimiz olan devrimci tutsaklara sahip çıkmalıyız. Ne onlar bizsiz ne de biz onlarsız devrimi gerçekleştirebiliriz. Dışarıda yapılabilecek birçok eylemle tüm devrim savaşçılarına, Ölüm Orucunda yiğitçe düşen yoldaşlarımıza layık olduğumuzu göstermeliyiz. Devrimci düşünceye sahip olan birçok insan var. Hepimiz çok şeyler yapabiliriz. Harcanan bunca emek boşa gitmeyecektir.

Ezen ve ezilen sınıfları içinde barındıran kapitalizme karşı ortak şekilde gerçekleşen eylemler artık onun sonunun geldiğini gösteriyor.

İşçi sınıfı ise artık sendikaların oyunlarından kendisini kurtarmalıdır. Proletarya artık iç savaşa katılarak onu içselleştirerek iktidara yönelecektir. "Bir iç savaşta proletaryanın ideal partisi savaşan partisidir" der Lenin.

Bizler işçi sınıfı olarak şunu artık gayet iyi biliyoruz. Her şeyi yaratan bizleriz ve her şeyin de sahibi bizler olacağız.

İşçi sınıfı kendi öncülerine sahip çıkarak devrim ve sosya-

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR

lizmi kuracakları yolda birlikte savaşılarak tekceli kapitalizmi tarihin çöplüğüne gömecektir.

Şu an işçi sınıfının Ölüm Orucu Eylemi'ni özümseyerek ileri bir gelişme yaratması gerekiyor. Zindanlarda ölümsüzleşen 119 canın ve yeni Ölüm Orucu Savaşçıların bedel

ödediklerini ve devrimi yaparak bedel ödeceklerini; ancak bunu tek başlarına değil, işçi sınıfı ve emekçilerle gerçekleştireceklerini bilmeleri ve bu savaşa onurlu bir yaşam için katılmaya hazır olmaları gerekiyor.

Ölüm Orucu Eylemi'nin amacı zindanda hapsedilen bütün devrimci tutsakların devrim iradesinin teslim alınamayacağını göstermek ve F tipi zindanları yıkmaktır. İnsanlıklarından hiçbir zaman ödün vermeyeceklerini, kendi kültürleri olan proletarya kültüründen asla vazgeçmeyeceklerini ve yapılan tüm baskılara, işkencelere Ölüm Orucu Eylemiyle karşı duracaklarını açıkça vurgulamaktır.

Buradan bir kez daha yeni Ölüm Orucu Savaşçısı TKEP/L tutsağı olan Serpil Cabadan'ın ve Ölüm Orucu Eylemi'ni sürdüren diğer devrimci tutsakların sesleri olacağımızı haykırıyoruz. Öncülerimizi asla teslim alamazsınız ve bizleri yok edemezsiniz.

Biz, Gazi Mahallesi işçi gençliği olarak, yani DİK'li işçiler olarak Serpil yoldaşımızın ve diğer Ölüm Orucu Savaşçıların sesi olacağız.

**YAŞASIN ÖLÜM ORUCU EYLEMİMİZ!
ZİNDANLARI YIKACAĞIZ ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!**

Gazi Mahallesi'nden DİK'li Bir İşçi

ADANA'DA AYIŞIĞIMIZ HER YERDE

F tipi zindanlara karşı baş eğmezliğin göstergesi olan Ölüm Orucu Eyleminin Ümraniye Cezaevi'ndeki ilk ekibinde hiç tereddütsüz kızıl bandını kuşanarak en ön saflarda yer alan yoldaşımız Aysunumuzun, güneşe uğurlanışının 4. yılında Ölüm Oruçlarının devam ettiğini ve zafere kadar süreceğini, taş duvarların, demir parmaklıkların ve faşist saldırıların bizleri hiçbir zaman yıldıramayacağını göstermek amacıyla, Adana burjuvazisinin göbeğinde yer alan Albay Atilla Altıkat Köprüsü'ne 27 Haziran sabah saat 8:00 sıralarında "Ölüm Orucu Sürüyor Aysun Bozdoğan Ölümsüzdür Mücadele Birliği" yazılı pankart asıldı.

**AYSUN BOZDOĞAN ÖLÜMSÜZDÜR!
DEVİRİM SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR!
ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR SÜRECEK
ZAFERE KADAR!**

Y.E.Mücadele Birliği Okurları/ ADANA

ZİNDANLARI YIKACAK SAVAŞI BİZ KAZANACAĞIZ

Adana'da 19 Haziran 2005 Pazar günü Meydan Halkevi'nde Zindanlar ve Ölüm Oruçlarıyla ilgili bir söyleşi gerçekleştirdik. Saat 16:30'da başlayan söyleşimizin açılışını Türkiye ve K.Kürdistan'da ölümsüzleşen devrim savaşçıları şahsında tüm dünyada ölümsüzleşen devrim savaşçıları için saygı duruşu ile yaptık. Daha sonra bir yoldaşımız Ölüm Oruçlarının başladığı tarihten bugüne geçirdiği evrelerden ve amaçlarından bahsetti. Ve herkes Ölüm Orucuyla ilgili görüş ve sorularını sundu. Ceza evinden yeni çıkan bir siper yoldaşımız bize F tiplerindeki gözlemlerini aktardı. Son çıkan yasalar hakkında konuşmalar yapıldıktan sonra 26 Haziran 2001 de ölümsüzleşen yoldaşımız Aysun BOZDOĞAN'ın mücadele yaşamı ve Ölüm Orucu eylemi hakkındaki tutumu ile ilgili yazıyı yoldaşlarımız okudu. 26 Haziran'da Adana'da başlatacağımız "Ölüm Orucu Sürüyor, Zindanlar Yıkılıyor" adlı kampanyamız hakkında, söyleşiye katılanların fikirleri alındı. Son olarak 15-16 Haziran büyük işçi direnişi selamlandı ve söyleşimiz son buldu.

YAŞASIN ÖLÜM ORUCU EYLEMİMİZ!

ADANA MÜCADELE BİRLİĞİ

SAVAŞ BAŞLADI

YIKIMLARA KARŞI MÜCADELEYE

Kapitalist sistemin girdiği sıçramalı çöküş aşaması kendini yaşamın her alanında, göstermeye devam ediyor.

Gerek fabrikalarda işten atmalar, düşük ücretler vb. buna karşı gün be gün artan grev, direniş eylemleri, gerek F Tipi Zindanlarda hayata geçirilen Ceza İnfaz yasası adı altında tutsaklara dayatılan tecrit, baskı, işkence, insansızlaştırma politikası, gerek Kürt ulusuna yönelik saldırılar... Bunlar yaşamın her alanında işçi ve emekçi halklara yapılan saldırıların büyüdüğünü gösteriyor. Bunlardan bir tanesi de gecekondulu yıkımlardır. Kentsel Dönüşüm Projesi adı altında ev yıkımları sürüyor. Bu saldırılardan herkes payını alıyor.

Küçükçekmece'ye bağlı mahallelerde 5 bine yakın gecekonduda yıkım gerçekleştirilecek. Bu evlerin çoğu da Olimpiyat Stadyumu'nun çevresindeki evlerdir. Bir tarafı Bayramtepe, bir tarafı A-yazma Mahallesi'dir.

Kapitalizmin yıkımlarına karşı bizler de hazırlıklarımızı yaptık. Yaptığımız ön ve arka yüzünde "Ev Yıkımlarına Karşı Mücadeleye, Mücadele Birliği" yazan önlüklerimizi giydik. Bildiriler hazırladık; bu bildirimleri mahalle aralarına, tek tek evlere, Pazar alanına, kahvelere insanlarla sohbet ederek dağıttık. Sohbetlerimizde kapitalizmin yıkımlarına karşı birlikteliğe, mücadeleye, devrime çağırdık. Bunun yanında halkın yüksek duyarlılığı bizi de çok etkiledi, sohbetlerimiz kolaylaştıkça bizi bırakmak istemiyorlar, bizi yemeğe çağırıyorlar, bağırarak basıyorlardı. Özellikle önlüklerimiz çok dikkat çekiciydi onlar için; herkes "bize de yapın, çok çok yapın, biz de giyeriz" diyorlardı. Gün gün çalışmalarımızı daha yaygın yapıyorduk. Bir akşam halka megafonla çağrılarda bulunduk, 11-12 Haziran'da gerçekleştirilecek ev yıkımlarına karşı olmaya, birlik ve beraberlik içinde yıkımlara karşı savaşılmaya çağırdık. 8 Haziran'da belediyenin önünde ortak bir basın açıklaması gerçekleştirdik. 200 kişiye yakın bir kalabalıkla arabalara binerek belediyenin önüne gidip belediye başkanıyla görüşme talebinde bulunduk. Bize "belediye başkanı şu anda burada değil, başka bir yetkili kimse de yok" dendi. Biz de belediye başkanı gelene kadar oradan ayrılmayacağımızı söyleyerek, belediyenin bahçesinde basın açıklamasını okuyup, sloganlar atmaya başladık. "Bayramtepe Halkı Evine Sahip Çıkacak" pankartımızı açtık. "Evimizi Yıkırmayacağız", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Halkımız Saflara Mücadeleye" sloganlarını duyan belediye başkanı hemen bahçeye gelerek "ne oluyor burada, kimin evi yıkıldı, ne yapmaya çalışıyorsunuz siz" diye külhanbeyi bir üslupla bağırmağa başladı. Fakat karşılığını hemen alınca bu kez üslubunu yumuşatarak bizleri ikna etmeye çalıştı. Fakat kararlı halkın üslup değişikliğine kanmadığını görünce bu kez "temsilcilerinizle görüşelim" demeye başladı. Halk "bize burada yıkım falan olmayacak diyorsunuz ama evlerimize gelen yıkım evraklarında, evlerimizi boşaltmamız için son günün 11 Haziran olduğu yazıyor, size inanmıyoruz. Evimizi de kesinlikle yıkmayacağız, bunu bilin" diyerek belediyenin önünden ayrıldı.

Bizler, daha önce kurulan halk komiteleriyle görüşmeler gerçekleştirip, ekiplerin her an yıkım için gelebileceklerini söyledik.

Hazırlıklarımızı buna göre yapmamız gerektiğini düşünerek mahallenin girişlerine pazar akşamı barikat kurma kararı aldık. Bu görüşmeler esnasında halkta müthiş bir coşku vardı, herkes bir şeyler yapıyor, bir yerlere koşturuyordu. Çöp tenekeleri, lastikler, hurda arabalar, pazar kasaları oldukça kısa bir zamanda getirildi ve barikatlar kuruldu. Diğer hazırlıklar da tamamlandı ve barikat beklemeye başladık. Halaylar çekiliyor, türküler söyleniyordu, ateşler yakılıp, sıcak çaylar içiliyordu, sabaha kadar nöbet devam ediyordu fakat yıkım ekiplerinden gelen gi-

den yoktu. Pazartesi öğlen saatlerinde toplum polisi gelip ne olduğunu sordu, bizler de yıkım ekiplerini beklediğimizi söyledik.

Bu arada, içinde Mücadele Birliği Platformu, HÖC, Kaldıraç ve mahalle halkından oluşan bir komite kurarak ortak hareket kararı almıştık. Belediye başkanı bu komitedeki mahalle halkından olan arkadaşları sık sık telefonla arayarak "bunlara gerek yok, gelin sorunu çözelim, barikatı açın" diyerek halkın şiddetini azaltmaya çalışıyordu. Bunun üzerine biz barikatın açılmaması gerektiğini söylemize rağmen, diğer arkadaşlar barikatın birazda olsa, bir araba geçecek kadar açılabilceğini söylediler ve bizim, önce yıkım sorunu çözülsün daha sonra açarız ısrarımıza rağmen komite sorun değil gerekirse tekrar kurarız diyerek barikatı açtı. Barikatın açılmasından yaklaşık yirmi dakika sonra bir sivil polis gelerek barikatları açın, yoksa biz gelip açarız diyerek bağırmağa başladı. Bunun üzerine halk komitesi barikatları hemen yeniden kurma kararı aldı ve yarına kadar bekleyeceğimizi söyledi. Görüşmelerde olumlu sonuç çıkmayınca barikatları daha da güçlendirme kararı aldık. Bu arada belediye başkanı aramaya devam ediyordu. Bir ara bütün mahalle halkını bir araya toplayıp bir değerlendirme yaptık, bu sırada sivil polisler araçlarında inerek mahallenin içine, yanımıza gelmeye çalıştı fakat halk birlikte hareket ederek buna izin vermedi ve onları mahalleden kovdu. Bunun üzerinden 1-2 saat geçmeden etrafta panzerler, akrep-ler, zırhlı araçlar yoğun olarak görülmeye başlandı. Bu arada belediye başkanı ve halk arasında görüşme devam ediyor, belediye başkanı söz üstüne söz veriyordu. Evleri yıkmayacaklarını, gerekirse bu sözü basın önünde tekrarlayacağını, ilerideki yıkımları da halkla uzlaşarak yapacaklarını söylüyordu. Aklımıza 19 Aralık öncesi Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk'ün F tiplerini hemen hayata geçirmeyeceklerine dair sözleri geldi. Halk komitesi öbür yanda emniyet müdürüyle görüşmeler yapıyordu. Tüm bu görüşmelerin sonunda yine bizim karşı çıkmalarımıza rağmen barikatların tekrar açılması kararı çıktı. Barikatlar açılmaya başladığında polisler ve belediye başkanı gidiyorlardı.

Biz de bu durumu değerlendirmek için toplandık. Barikatların açılma kararının eksiklik olduğunu bir daha barikat kurarsak kesinlikle açmayacağımızı kararlaştırdık. Yıkımları durdurmak için savaşmaktan başka çaremiz olmadığını ve bunun içinde çalışmalarımıza hız vermemiz gerektiğini kararlaştırdık.

YIKIMLARA KARŞI MÜCADELEYE!

Küçük Çekmece'den Leninistler

“KAPİTALİZMİN YIKIMLARINA KARŞI TEK YOL DEVRİM!”

Merhaba Y.E.Mücadele Birliği Okurları;

Kapitalizm, bir kez daha işçi ve emekçileri hedef aldı. Yıllardan beri onları yaşamdan kovma politikaları izleyen sermaye iktidarı şimdi de, tüm Türkiye’de “kentsel dönüşüm” adı altında işçi ve emekçilerin binbir türlü zorluklarla yaptığı derme çatma kondularına göz koydu.

30 yılı aşkın bir süredir, İkitelli Ayazma Mahallesi’nde oturan işçi ve emekçileri köylerinden getiren sebep de yine sermayenin iktidarıdır. Özellikle Kürdistan’ı OHAL bölgesine dönüştürerek ambargo uygulamaları, köy yakıp-yıkımları, insanları çoluk-çocuk ayırt etmeksizin katletmeleri, insanları göçe zorlamıştı... tüm bunlardan kaçıp insanca yaşamak için kilometrelerce uzağa yerleşen halk yine aynı faşist yönetimle karşı karşıyaydı. Gerek iş saatlerinin uzunluğu, açlık sınırının altında alınan ücretler vb. tüm bu zor koşullara rağmen kendi imkanlarıyla derme çatma evlerinde, elektrigiinden suyuna, yoluna kadar kimseden destek almaksızın yaşamaya çalışıyorlar. Ve şimdi onca emek harcayarak yaptıkları evleri başlarına yıkamak, onları yoksulken daha yoksul, kendilerini ise zenginken

daha zengin yapmak istiyorlar.

Bizler İkitelli Mücadele Birliği okurları olarak “Kapitalizmin Yıkımlarına Karşı Tek Yol Devrim” başlıklı bildirimimizi dağıttık onlara ve “Evlerimizi Yıkacak Olan Sermayenin İktidarını Yıkacağız”, “Ya Devrim Ya Ölüm”, “Fabrikalar Tarlalar Siyasal İktidar Her Şey Emegin Olacak” kuşlamalarımızla ve “Yıkımlara Karşı Mücadeleye-Mücadele Birliği” imzalı önlüklerimizle kapı-kapı mahalledeki ev ve esnafları gezerek sohbet ettik. İnsanların bize

karşı tepkisi çok sıcak ve samimiydi. Yıkımlara karşı duyarlılıkları konuşmalarından belli oluyordu. Bildirimimizi okuduktan sonra sohbet ettiğimiz her insan devletin iç yüzünü somut bir şekilde görüyorlardı. Bizler de onlara sorunun iş, ev, sigorta sorunu olmadığını sorunun iktidar sorunu olduğunu anlattık.

**YIKIMLARA KARŞI TEK YOL DEVRİM!
FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY
EMEĞİN OLACAK!
YAŞASIN HALKLARIN MÜCADELE BİRLİĞİ!**

Y.E. Mücadele Birliği/İkitelli

Kurtköy; hava-alanı, Formula 1 Tesisleri KIP-TAŞ’ın Toplu Konutları ve lüks villalarının sardığı bir mahalle. Ve bu mahalle, 14 Temmuz günü sermaye sınıfının askeri birliklerine karşı dışarıya bir mücadeleye girişti.

Lüks sitelere ve villalara yer vermek amacıyla Kurtköy’de bulunan Cambazbayırı Mahallesi’nde 20 yıllık 44 gecekondu, Şubat ayından bu yana yıkımlara karşı hazırlık yapıyordu. Sık sık basın açıklaması ve yürüyüşler gerçekleştiren halk, çevrede bulunan villaların ve fabrikaların tapusuz, ruhsatsız olmasına rağmen, sadece gecekondularına verilen yıkım kararına tepki gösteriyordu.

26 Nisan günü 100 kişilik bir yürüyüş düzenlemişti. Yürüyüş esnasında sık sık “Kurtköy Bizimdir Bizim Kalacak”, “Yıkımlara Geçit Vermeyeceğiz”, “Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek” sloganları atılmıştı.

Son birkaç haftadır Cambazbayırlılar, ana giriş yollarına kurdukları barikatlarda nöbet tutuyorlardı. Gece-gündüz sürekli nöbet tutan halk, kararlılığı ve inancıyla sermaye sınıfını korkutuyordu. 13 Temmuz

Gecekondu Yıkımlarına Karşı Sistemi Yıkalım

aşamı jandarma, mahalleden konvoyla geçerek, mahalle halkının gözünü korkutmaya çalıştı. 14 Temmuz günü ise saat 04.00 gibi konuşlanmaya başlayan jandarma, saat 05.00 sularında büyük bir güç ile mahalleye girdi. 200 zabıta, iş makineleri, kamyonlar ve bini aşkın jandarmayla zırhlı araçları mahalleye saldırdı. Bu saldırı karşısında 7’den 70’e herkes jandarmaya karşı tek yumruk, tek barikat oldu. Jandarmanın copuna, gaz bombalarına, mahalleli taşlarla ve molotoflarla karşılık verdi. Jandarma halka yönelik

yaptığı konuşmalarda sık sık provokasyona gelmemeleri konusunda uyarırken, halk da bu çağrıya karşılık

sapanlarla cevap veriyordu. Halk, başta jandarmayla karşı karşıya gelmemeye konusunda çağrılar yaptı. Fakat jandarmanın tavrına karşılık halkın tavrı da net oldu. Jandarmanın can havliyle attığı gaz bombaları, 2 emekçiyi yaraladı. Yaşanan çatışmada bir çok kişi gözaltına alınırken biri Radikal muhabiri olmak üzere 2 gazeteci de gözaltına alındı.

Sermaye sınıfı yıkımlara devam edecektir. Başbakan Erdoğan, 15

Temmuz günü yaptığı bir konuşmada, 10 yıl önceki İstanbul Belediye Başkanlığında önerdiği “Nakil İlmühaberi”ni tekrar gündeme taşıyacağını belirtiyor. İşçi sınıfı ve emekçilerle burjuvazi arasındaki savaş daha yakıcı bir şekilde yaşayacağımız günler yaklaşıyor. İşçilerin ve emekçilerin, sermaye sınıfının gerçekleştirdiği “hayat” yıkma operasyonuna karşılık kapitalist sistemi yıkımları gerekiyor.

**Y.E. Mücadele Birliği Okuru/
Maltepe**

DEVRİMCİLERİ ÖLDÜREBİLİRSİNİZ AMA DEVRİMİ ASLA!

Kapitalizmin iç çelişkileri had safhada... İşçilerin-emekçilerin sık sık meydanlara çıkması, grevlerin yükselişe geçmesi bunun en açık göstergesidir. İşçi sınıfı başta olmak üzere, halkın büyük bir kesiminin isyanlarını duymamak mümkün değil. Burjuvazi ister istemez irkiliyor bu durumdan; çünkü gitgide artıyor isyanlar, sınıf savaşımı netleşiyor...

Lenin'in dediği gibi: "...Dünya kapitalizminin gidişatı tek tekele doğrudur. Ancak kapitalizm, bu aşamaya ulaşmadan birçok ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel nedenlerden dolayı kendi karşısına dönecektir..."

Kapitalizmin iç çelişkileri had safhada... Burjuvazi, devrimciler ve proletaryaya en vahşi şekillerde saldırmaya devam ediyor. Bazen dini öne sürerek, bazen de milliyetçi, şovenist duyguları ayağa kaldırarak insanların isyanlarını bastırma yoluna gidiyor. Böylelikle kendi ömrünü, iktidarını sürdürmeye çabalasa da, eline bir şey geçmeyecektir; çünkü bizler biliyoruz ki; nesnel koşullar işçi sınıfından yana işliyor. Tarih artık, "Sosyalizm!" diyor.

Sonunun giderek yaklaşmakta olduğunu gören sermaye düzeni de her yerde saldırılarını yoğunlaştırarak devam ettiriyor. Burjuvazi ölüm kalım savaşı veriyor.

Dersim'de 17 MKP'linin katledilmesinin ardından, feda eylemi yapmak isteyen Eyüp Beyaz'ın kameralar önünde infaz edilmesi de gösteriyor ki; burjuvazi, iktidarını proletaryaya vermemek için her türlü vahşeti yapar. Üniversitelerde, Trabzon'da, İstanbul'da, Sakarya'da vb yerlerde gerçekleştirilen faşist saldırılar, 12 yaşındaki Uğur'a 13 kurşun sıkılması ve daha niceler, bunun somut örnekleri.

Biz de, tüm faşist saldırıları protesto etmek ve savaşın, zafere kadar süreceğini bir kez daha ortaya koymak için bir basın açıklaması düzenlendik. Düşmana karşı birlik çağrısıydı bu, aynı zamanda.

Mücadele Birliği Platformu, HÖC, ESP, DHP, BDSP, Devrimci Hareket, Partizan, ÖMP, HKP tarafından ortak olarak yapılan eylemde Kemeraltı girişinden itibaren sloganlar atılmaya başlandı; alkışlar eşliğinde yürüyüş başladı.

Eylemde; "Teslimiyet anlaşmalarına 'AB Demokrasisi' kılıfının giydirilmesiyle birlikte, stratejik ortaklık söylemleriyle emeğin sömürüsünün artmasına... F tipi hapishanelerde, 120 devrimcinin katledilmesine... Yeni çıkan TCK, CİK, CMUK'la üzerinde yaşadığımız toprakların tamamının emekçi halkı sindirmekten başka bir şey olmadığına... Özellikle de; tüm bu saldırılara karşı, işçilerin-emekçilerin ortak mücadeleye çağrılmasına ve böylelikle zafere ulaşılacağına..." değinildi.

Ayrıca "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız!", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak!", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!" "Dersim Şehitleri Ölümsüzdür!", "Bedel Ödedik, Bedel Ödeceğiz!", "Gözaltılar, Tutuklamalar, Baskılar Bizi Yıldıramaz!" sloganları atıldı.

Yürüyüş esnasında olduğu gibi, basın açıklamasında da halkın ilgisi yoğundu. İnsanlar, alandakilerin faşizme karşı tutumlarını şaşkınlıkla izledi. Eylem bittikten sonra, Kemeraltı'nda basın metnini dağıtmaya başladık.

Bizler devrim ve iktidar hedefinden vazgeçmeyeceğimizi gösterdik ve her zaman göstereceğiz....

14 Temmuz'da da , HÖC'ün 12-14 temmuz katliamının yıldönümü olması nedeniyle düzenlemiş olduğu basın açıklamasına da Mücadele Birliği Platformu olarak katılarak destek verdik.

**ZAFERE KADAR DAİMA!
KATLIAMLAR BİZİ YILDIRAMAZ!
YA DEVRİM YA ÖLÜM**

İzmir Mücadele Birliği Platformu

GEB-DER GENEL KURULU YAPILDI

Bundan yaklaşık bir sene önce İzmir işçi ve emekçi gençliğini sınıf mücadelesine katmayı amaçlayarak açılan Genç Emekçileri Birliği Derneği, 10 Temmuz 2005 tarihinde 1. Olağan Genel Kurul Toplantısını yaptı.

Genel Kurul Toplantısı, açılış konuşmasıyla başladı. Konuşmada GEB-DER'in ne amaçla kurulduğu, bu amaca uygun ne tür çalışmalar yapıldığı konusunda bilgi verildi. Açılış konuşmasının ardından dernek organlarının seçimi yapıldı, gelecekteki çalışmalara yönelik öneriler alındı. Bazı üyelerimizin derneğin yaşadığımız topraklarda daha da yaygınlaştırılması ve gençliğe mücadele etmek için bir araç daha kazandırılması önerileri değerlendirildi. Değerlendirmeler sonucunda İzmir'in çeşitli bölgelerinde ve değişik şehirlerde şube açma kararı alındı. İlk olarak Antep'te şube açmak için çalışmaların başlaması kararlaştırıldı.

Daha sonra derneğin bölgede ve İzmir genelinde ne tür çalışmalar yapması gerektiğine yönelik tartışmalar yapıldı. Ve bu tartışmalar sonucunda işçi gençliğe ve işçi emekçi semtlerine yönelik somut çalışma kararları alındı. Alınan kararlardan bir tanesi de bir işçi komisyonu kurulması kararı oldu.

**YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!
BÜTÜN İKTİDAR EMEĞİN OLACAK!**

GEB-DER'li Bir İşçi/ İZMİR

G-8'LER ZİRVESİ SONUÇSUZ

G-8 yani ABD, İngiltere, Fransa, Almanya, İtalya, Japonya, Kanada ve 1998'de dahil olan Rusya'nın oluşturduğu 8'ler grubu, 6 Temmuz'da İskoçya'da yeni bir zirvede daha bir araya geldi. Gizli birçok gündem maddesi olduğunu tahmin ettiğimiz zirvenin, açıklanan gündemleri; Afrika'da yoksulluk ve küresel ısınma oldu.

Zirvenin yapıldığı gün, İngiltere'nin 11 Eylül'ü patlak verdi. ABD ve İngiltere ne zaman savaş politikalarında zorlanıyor olsalar, devreye hemen "El Kaide" bombaları giriyor. Ve onlara şu açıklamaları yapmaları için olanak sağlıyor: "Terör eylemlerine girişenler bilsinler ki, değerlerimizi ve yaşam tarzımızı sürdürme kararlılığımız onların masum insanları öldürme kararlılığından daha büyük". 11 Eylül'ün ardından Bush'ta aynı açıklamaya yapmıştı. Tesadüf olması mümkün mü? Elbette hayır! Emperyalist işgale karşı direnen dünya halklarına, özgürlüğü için savaşanlara sosyalizm mücadelesi verenlere diyorlar ki, "emperyalist kapitalist sömürüye devam edecek, kapitalizmin bu kan emici sistemin ayakta kalması için her şeyi yapacağız" onların "değerlerimiz ve yaşam tarzımız" dediği şey tam da budur. İnsanlığın yıkımı pahasına kendi bencil ve sömürgeci varlıklarını garanti altına almaktır...

Amaç bu iken, dünya emekçi halklarına bir yandan da umut dağıtmayı ihmal etmiyorlar. Uzun zamandır kapitalistlerin bir araya geldiği zirvelere karşı harekete geçen, sokağa dökülen anti-kapitalist eylemcilerin dile getirdiği yoksul ülkelerin borçlarının silinmesi talebi G-8 zirvesinde somut bir şekilde gündeme alındı. Borçları silinecek yerlerin başında da Kara Afrika yer aldı.

İnsani ve doğal güzelliği, yer altı kaynakları ile emperyalist talanın merkezlerinden biri olan, kara kıta Afrika, bugün, bu talanın sonucu olarak soykırıma uğruyor. Üstelik bu öyle, bildiğimiz soykırımlar gibi değil... Ne Kızılderililerin soykırımına ne de Hitler faşizminin Yahudilere uyguladığı soykırıma benziyor. Bu açlığın, gün gün, saat saat, hücre hücre, yarattığı bir soykırım... Bir kıta halkının açlıktan, bulaşıcı hastalıklardan, AIDS'ten kırımı...

Afrika'nın bugün geldiği durumun sorumluları kendileri değilmiş gibi utanmaz bir ikiyüzlülükle G-8 zirvesinden "umut" dağıtıyorlar. Afrika'nın borçlarını sileceklermiş! Yoksulluğu önleyeceklermiş! G-8 zirvesinin yapıldığı günlerde dünyanın çeşitli merkezlerinde Live 8 konserleri yapıldı. Organizasyonun başını çekenlerden biri olan U2'nun solisti Bono, Wolfowitz Dünya Bankası görevini

devralırken onun yanında yer almış ve ondan umutlu olduğunu belirtmiştir. Bu ne büyük bir yanılğı! Bu ne büyük bir körlük! IMF ve DB eliyle yürütülen kapitalist talan projelerinin mimarı olacaksın, sonra da yoksulluğa ve açlığa çare olabileceğini iddia edeceksin! Bu iddiada bulunan kapitalistler kadar, bu iddianın gerçekleşebileceğini düşünen Live 8 konserinde bir araya gelen (niyetlerinden bağımsız) sanatçılar da, ikiyüzlü ve suçludur. Afrikalı aç çocukların umutlarıyla oynamak, yaşamsal önemdeki sorunlarını kapitalizmin "iyi niyetine" bırakmak Afrika'da yaşamın karşısında, ölümün yanında yer almak demektir. Bağımlı kapitalist ülkelerin borçlarının silinmesi o ülke halklarına, yoksul ve aç insanlarına değil, kapitalist Pazar ağı içinde yer alan işbirlikçi ve yabancı sermaye sahiplerinin rahatlamasına neden olacaktır. Çünkü zaten ezilen bağımlı ülkeler bu borçlarını ödeyemeyecek duruma gelmişlerdir. Emperyalist metropollerin bu borçları döndürebilmesi mümkün olamamaktadır artık. Bağımlı ülkeler borç sarmalında o derece sıkışmışlardır ki, birçoğu Arjantin gibi monotoryum* ilan edecek duruma gelmiştir.

Bu nedenle borçların silinmesi, bağımlı ülkeler için hiçbir şey değiştirmeyecek ve her zaman olduğu gibi yeni borçların ve daha güçlü bağımlılıkların yolunu açmaktan başka bir işe yaramayacaktır.

(* Monotoryum: Borç erteleme. Savaş yada olağanüstü ekonomik bunalımlar sırasında süresi gelmiş ödemeleri durdurmak için yasayla yapılan erteleme.□

MARİN GİYİM GREVE GİDİYOR

Merhaba Mücadele Birliği Okurları;

Bizler Maltepe/Zümrütevler'de bulunan Marin Giyim işçileriyiz. Kimimiz birkaç aylık kimimiz ise birkaç senedir bu işyerinde çalışıyoruz. Ancak hepimizin de yaşadığı sorunlar aynı. Türkiye'de işçilerin yaşadığı sorunları biliyor ve bunu bire bir yaşıyoruz.

Patron bizim ancak karnımızı doyurabildiğimiz maaşımızı ya geç veriyor ya da bölük pörçük veriyor. Yani aylık 50-60 milyonla bizi kandırmaya çalışıyor. Biz şu anda bu işyerinde 50'ye yakın kişi çalışıyoruz.

Maaş sorununu sık sık kendi aramızda konuşup tartışıyoruz. Bir arkadaşımızı patronla konuşması için görevlendirdik. Arkadaşımız patronla konuşmaya gitmeden önce patron arkadaşımızı yanına çağırttı ve çalışan işçileri kendisine karşı kıskırttığını söyledi. Arkadaşımız ise bu duruma karşılık tek sorunumuzun maaşlarımızı eksiksiz ve zamanında almak olduğunu söyledi. Buna rağmen patron yanındaki adamlarıyla (bodyguardlarıyla) arkadaşımızı tehdit etti.

Biz birkaç işçi kendi aramızda tekrar toplanıp konuştuk. Bazı arkadaşlar patronun anlayacağı dilden yani kafasını kırarak yola getirebileceğimizi söyledi. Farklı bir işte çalışan sınıf bilinçli başka bir arkadaşımız ise bize patronun cezalandırılmasının çözüm olmayacağını onu can evinden vurmamız gerektiğini söyledi. Bizler bu duruma karşılık iş bırakma kararı aldık. 15 gün sonra yani maaşlarımızı alacağımız zamanda eğer patron tekrar gecikmeli ya da eksik verirse iş bırakacağız. Ta ki alacaklarımızı alıncaya ve maaşlarımızı eksiksiz, kesintisiz alacağımızın sözünü duyuncaya kadar.

ZAFER İŞÇİLERİN OLACAK...

Maltepe/MARİN Giyim'den İşçiler

Mücadele Birliği'nin Sesi Güzeltepe Sokaklarında Yankılanıyor!

Uzun bir süredir İzmir'de başlatmış olduğumuz, Mücadele Birliği'ni daha fazla kişiye taşıma çalışmalarımız sürüyor.

Bu çalışmaların bir ayağı olan emekçi semtlerdeki dergi satışları da devam ediyor. Dergimizin 45. sayısını Çiğli Güzeltepe semtinde emekçilerle buluşturarak onlardan mücadele birliği ağını daha fazla örnek için destek istedik. Konuştuğumuz birçok emekçi bizlerle tartışmalara girdi. Genellikle söylenen, "insanlar politikaya soğuk bakıyor" iddiasının yanlışlığını bir kez daha, ama bu sefer yaşıyarak görmüş olduk.

Orta yaşlı bir amcanın bizden dergi alırken bir komşusunun, "bu memlekette bir şey olmaz" diye laf atmasına, anında "senin gibi düşünenler yüzünden bir şey olmuyor" diyerek cevap vermesi, emekçi sınıflar içinde devrim bilincinin ne kadar köklü olduğunun bir göstergesiydi. Bir çok aile bizi evlerine davet edip ikramlarda

bulunmak istedi.

Yaklaşık bir buçuk saat boyunca hem dergimizi tanıttık, hem de İzmir mücadele birliği platformunun çıkardığı bildirimleri dağıttık. İzmir işçi ve emekçilerini grevdeki sınıfdışlarıyla mücadele birliğine çağıran bildirimler, bu mücadele birliğinin de iktidarı hedeflemesi gerektiğinin altını çiziyordu.

Oldukça hareketli geçen tartışmalarda bulunduk. Bir sonraki sayıda tekrar gelmemizi isteyen emekçilere dergi ve bildirimimizi vererek dergi dağıtımını bitirdik.

Birkaç gün sonra sabah işçilerin servislerine binmek için bekledikleri duraklarda ve yol boyunca bu bildirimimizi dağıtmayı sürdürdük.

YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ

Mücadele Birliği Okuru /İzmir

İŞÇİLERE POLİS BARİKATI

İzmir'de grevde bulunan Hilton, Gimas ve Büyükşehir Belediyesiyle anlaşmayan İzelman işçilerinin eylemleri devam ediyor. 20 Haziran'da DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi'nin de katıldığı çeşitli eylemler yapıldı.

İlk olarak grevde bulunan Gimas işçilerinin ziyaret edilmesiyle başlayan eylemler, daha sonra İzmir büyük şehir belediyesi önünde devam etti. Burada sloganlarla belediye başkanının tavrını teşhir eden İzelman işçilerine Hilton ve Gimas işçileri de destek verdiler. İşçiler daha sonra, topluca kortejler oluşturarak Hilton otelinin önüne yürümek istediler. Uzun bir süredir işçi eylemlerini uzaktan takip etmekle yetinen İzmir polisi bu sefer panzerler ve çevik kuvvet polisi ile işçilerin önüne barikat kurdu. Yaklaşık bir saat boyunca işçiler tarafından yuhalanan ve sloganlarla protesto edilen polisler işçilerin yanlarından yürüyüp Hilton'a varmalarını ses çıkarmadan izlemekle yetinmek zorunda kaldılar.

İşçiler Hilton önüne geldiğinde daha bir coşkuyla attılar sloganlarını; burada Süleyman Çelebi ve Oleyis Genel Başkanı'nın konuşmasıyla eylem bitirildi.

Eylemde öne çıkan ve göze çarpan olgu ise, uzun bir aradan sonra İzmir de böylesine bir dayanışma bilincinin yakalanmış olmasıydı. Hemen hemen bütün eylemlerde Hilton, Gimas ve İzelman işçileri birlikte davranıp bir birlerinin sorunlarına sahip çıkıyorlar.

Öte yandan bizler de, Devrimci İşçi Komiteleri olarak, işçilerin bütün eylemlerinde yanlarında yer alarak, mücadele birliği ağını daha da güçlendirmeye çalışıyoruz. Son eylemlerde de bunu yaptık. İzelman, Hilton ve Gimas işçilerine yönelik yazılmış DİK imzalı bildirimimizi işçilere dağıttık. Bundan sonra da, bu bilinçle hareket edip İzmir de işçi sınıfı mücadelesini daha da yükselteceğiz.

İZMİR/ DİK

TELEKOM ÇALIŞANLARI İŞ BIRAKTI

Telekom'un özelleştirilmesine ve taşeronlaştırılmasına karşı çıkan Telekom çalışanı işçi ve emekçiler, 23 Haziran'da örgütlü oldukları Türkiye'nin dört bir yanındaki işyerlerinde yarım gün iş bıraktı. İstanbul'da ki Telekom İl Müdürlüğü'nde örgütlü dört sendikaya üye işçi ve emekçiler ile örgütsüz çalışanların da iş bırakmasıyla bina tamamen boşaltıldı. Bina girişine asılan pankartlar ile bekleyen yaklaşık bin kadar emekçiye, diğer bölgelerden gelen bin kadar emekçi de Mecidiyeköy'den yürüyüşe geçerek İl Müdürlüğü önünde katıldı. Bina önünde okunan basın açıklamasında "Bu eylemimizle, işimize, ekmeğimize, özgürlüğümüze göz koyanlara dur diyoruz. Telekom'u yok etmek isteyen devlete IMF ve bütün işbirlikçilerine, geçit vermeyeceğimizi bir kez daha ilan ediyoruz" dendi.

Okunan basın açıklamasının ardından, devlet yanlısı yayın yapmakla suçlanan ATV'ye tepki göstermek için ATV-Sabah binasına yürüyüşe geçtiler. Bina önünde sermayenin kolluk güçleri tarafından emekçilere karşı barikat kurulmuştu. Uzun süre ATV kanalını yuhalayan emekçiler daha sonra İl Müdürlüğü önüne gelerek eylemi sonlandırdılar.

"KÖLELİK YASASI GERİ ÇEKİLSİN"

15 Temmuz 2005 tarihinde, Aksaray Metro önünde biraraya gelen KESK üyeleri, "Yeterli Ücret Ve Sosyal Haklarımız İçin; Toplu Sözleşme Ve Grev Hakkı İstiyoruz" talebiyle bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Basın açıklamasını okuyan KESK Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Eğitim-Sen Şube Başkanı Nihat Dede; "Son 5 yılda ücretlerimiz %60 oranında erimiştir. AKP ve önceki hükümetler, emekçilerin ücret ve sosyal haklarından alıp, sermaye sınıfına, dış borçlara aktarmıştır. Bütçeler sosyal yaşamın ihtiyaçlarından uzak, borç ödeme belgesine dönmüştür" dedi.

Basın açıklamasında sık sık, "IMF'ye değil Emekçiye Bütçe", "Sözleşmeli Köle Olmayacağız", "Kölelik Yasası Geri Çekilsin", "İn-sanca Yaşayacak Bir Ücret İstiyoruz", "Toplu Görüşme Değil Toplu Sözleşme" sloganları atıldı.

Basın açıklaması, Telekom'un özelleştirilmesine karşı, 19 Temmuz tarihinde Mecidiyeköy-Metro önünde yapılacak olan eyleme çağrıyla bitirildi.

FİLİSTİN HALKININ YÜREĞİNE GÖMÜLDÜLER...

**“Benim kanım bir tutam yağ
Yakar özgürlüğün ateşini...”**

Cevat Saim Çelen (Teğmen Ali), İmam Ateş ve Mustafa Çetiner yoldaşlar Filistin’de enternasyonalist mücadele yürütürken ölümsüzleştiler.

Cevat Saim Çelen (Teğmen Ali) yoldaş THKO/MB ile Antalya Gazipaşa’da tanıştı. Daha sonra İzmir’e giderek İzmir İl Örgütünde çalışmalarına devam etti. 12 Eylül Askeri faşist darbe döneminde İzmir’de bulunan Cevat Saim Çelen yoldaşın parti ile bağlantısı koptu. Fakat kendi çabaları sonucu tekrar partiyle bağlantı kurdu. Ve daha sonra 1981 yılında parti kararıyla Ortadoğu’ya gönderildi. Burada Filistin Eğitim Kamplarında askeri eğitim gördü ve aynı zamanda Parti Eğitim Örgütü (PEÖ) üyesi oldu.

1984 yılında İsrail’le girilen bir çarpışmada cesurca savaşan Teğmen Ali, şarapnel parçalarıyla vurularak ayağından yaralandı. Bir süre hastanede tedavi gören Teğmen Ali, ayağına takılan platinle uzun süre dolaşmak zorunda kaldı ama yine de savaşmaktan geri durmadı. İsrail’le girilen çarpışmada gösterdiği cesaret nedeniyle Lübnan Komünist Emek Örgütü tarafından Lenin Nişanı ile ödüllendirildi.

1986 yılında Lübnan’daki savaş bölgesinde İsrail uçakları tarafından yapılan bombardıman sırasında uçaksavar topunun başında birlikte savaştığı Filistinli iki fedai ile ölümsüzleşti.

İmam Ateş yoldaş Antalya Gazipaşa’da Genç Emekçiler Birliği (GEB)’le tanıştı ve çeşitli eylem ve çatışmalarda aktif rol oynadı. 1981 yılında parti kararı ile Ortadoğu’ya gönderildi. Filistin Eğitim Kamplarında askeri eğitim gördü. Ayrıca Parti Eğitim Örgütü üyesi o-

larak, ideolojik politik eğitim veriyordu.

Güney Lübnan’da bulunan El-Nabakiye bölgesinde ki Aman Kalesi’nde uçaksavar başında düşmanla çatışırken Filistinli yoldaşlarıyla birlikte ölümsüzleşti.

Mustafa Çetiner yoldaş, Antalya Gazipaşa’da THKO/MB ve örgütlü mücadeleyle tanıştı. Genç Emekçiler Birliği’nde çalışmalar yürüten yoldaş daha sonra bölge örgütlenmesinde yer aldı. Bölgedeki THKO/MB örgütlenmesine teorik anlamda bir çok katkıda bulundu.

1981 yılında parti kararı ile Ortadoğu’ya gönderildi. Filistin eğitim kamplarında askeri eğitim gören yoldaş aynı zamanda Parti Eğitim Örgütü Sekreteriydi.

Güney Lübnan’da İmam Ateş yoldaşla birlikte düşmana karşı savaşın uçaksavar bataryasının başında birlikte ölümsüzleştiler.

Kemal Şahbudak Ve Yusuf Sağun Yoldaşlar

Kavgamızda Yaşıyor!

Kemal Şahbudak ve Yusuf Sağun yoldaşlar, THKO/MB’nin İstanbul İl Örgütü Şişli Semt Komitesi’ne bağlı Hürriyet Mahallesi’nde mücadele yürüttüler.

Kemal Şahbudak THKO/MB aday üyesiydi. Yusuf Sağun ise THKO/MB sempatisanı bir öğrenciydi ve Genç Emekçiler Birliği saflarında mücadeleye atıldı.

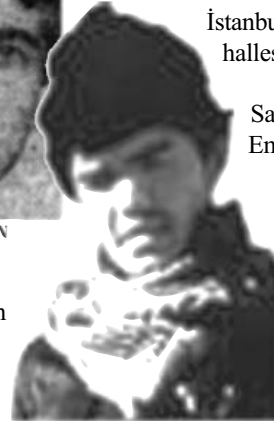
Her iki yoldaş da halkın sevgisini ve sempatisini ka-

zandı cesur, çalışkan ve fedakar yoldaşlardı. 1979 yılında Hürriyet Mahallesi’nde kimlik denetimi yaparken bir faşist tarafından katledildiler.

Kemal Şahbudak ve Yusuf Sağun yoldaşlar, Hürriyet Mahallesi’nde halkın geniş katılımıyla ve THKO/MB’nin açık silahlı koruması altında Kağıthane’de sonsuzluğa uğurlandılar. □

YUSUF SAĞUN

CEVAT SAİM ÇELEN

KEMAL ŞAHBUDAK

İBRAHİM ETHEM ULAGAY İŞÇİLERİ EYLEMDE

İbrahim Ethem Ulagay İlaç Fabrikası’nda çalışan işçilerin sendikal haklarını almak için sürdürdükleri mücadele her gün, günde 3 kez yaptıkları eylemlerle sürüyor.

Lastik-İş sendikasının bu işyeri için Sosyal Güvenlik Bakanlığı’ndan aldığı yekti belgesine, patronun itiraz etmesi üzerine harekete geçen işçiler, 20 gündür şu eylem programını izliyorlar: Sabah işbaşı yapmadan önce fabrikanın bahçesinde sloganlarla protesto, öğle tatili sırasında yine bahçede sloganlar, yönetim binasına yürüyüş, bunun yanı sıra yemek boykotu ve akşam da iş bıraktıkları saatte bahçeye çıkarak tekrar sloganlar eşliğinde yürüyüş.

Topkapı’da bulunan fabrikanın önünden geçen halk bu eylemlere alkış ve kornalarla destek veriyor. Ayrıca DİK’li bir matbaa işçisinin üzerinde işçi tulumu ve elinde ilaç fabrikası işçilerine destek için “Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği” yazılı dövizleriyle fabrikayı ziyaret etmesi, işçileri coşturdu. Onlarda DİK’li işçiyi alkışlarıyla ve “Yaşasın İşçilerin Birliği” sloganıyla selamladılar.

İşçilerin eylemi kazanana kadar sürecek.

YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!

ASIRLIK BİR KOMÜNİST ÇINAR DEVRİLDİ:

ALVARO CUNHAL

Portekiz halkının “Beyaz Yele”si, Portekiz Komünist Partisi’nin efsanevi lideri Alvaro Cunhal, 13 Haziran 2005’te ölümsüzleşti.

Alvaro Cunhal, 91 yıllık ömrünün 74 yılını Komünist Parti’ye adayan bir komünistti. “Bir ideale sahip olduğun zaman, dünya bu ideal kadar büyüktür” diyen ve son nefesine kadar yoldaşları ve halkıyla beraber komünizm için savaşan bir çınardı Cunhal.

1913’te Portekiz’de doğdu. Hukuk Fakültesi’nde okurken sosyalist düşüncelerle tanıştı ve devrimci faaliyete başladı. Portekiz Komünist Partisi (PCP)’nin gençlik örgütü Portekiz Komünist Gençlik Federasyonu(FJCP)’nda faaliyet yürütüyordu. Cunhal,celerle tanıştı ve devrimci faaliyete başladı. Portekiz Komünist

Partisi (PCP)’nin gençlik örgütü Portekiz Komünist Gençlik Federasyonu(FJCP)’nda faaliyet yürütüyordu. Cunhal, 1935’te FJCP’nin Genel Sekreteri oldu ve yer altı çalışmasına geçti. 1937’de ve 1940’ta tutuklandı ve işkencelerden geçti. Genç bir komünist olarak hep ideallerine bağlı kalmayı bildi. 1940-41 yıllarında PCP’nin yeniden yapılandırılmasında yer aldı. 1942-1949 yılları arasında yani Salazar faşizminin en azgın dönemlerinde PCP’nin Merkez Komite Sekreterliği görevini sürdürdü. 1949’da yeniden tutuklandı ve mahkemede tıpkı Dimitrov gibi cesaret ve kararlılıkla faşizmi teşhir etti, parti politikalarını yüksek sesle savundu. 8 yılı hücrede olmak üzere 11 yıl hapis yattı. 3 Ocak 1960’ta üst düzey militanlarla beraber firar etti. Tekrar PCP Merkez Komitesi Sekreteri seçilen Cunhal 1961’de partinin genel sekreteri oldu. Bu yıllar, Salazar diktatörlüğüne karşı en zorlu mücadelelerin verildiği yıllardı. Bu dönem, 25 Nisan 1974 Karanfil Devrimi’ne kadar sürdü. Salazar faşizminin yıkıldığı bu devrime komünist partisi ve onun lideri Cunhal önderlik etti. Devrimden sonra Cunhal, Portekiz’in sömürgelerinin ulusal bağımsızlıklarını kazanmalarında önemli bir rol oynadı.

Portekiz Komünist Partisi, Avrupa’daki komünist partiler içinde, Eurokomünizme düşmeyen, Marksist-Leninist ilkeleriyle öne çıkan bir partidir. Kuşkusuz, bunda en büyük pay, Cunhal’ındır. Cunhal, Sovyetler Birliği ile her zaman enternasyonal dayanışma içinde olsa da, Gorbaçov’un Glasnost ve Perestrojka politikalarına karşı çıkıyor. Daha 17 yaşındayken, Sovyetler Birliği’nin Dostları örgütüne girdiğinde, kendisini “proletaryanın bir evladı” olarak tanıtıyordu. Ve yıllar boyunca da, çizgisinden sapmadan hep öyle kaldı. PCP’nin 1994 kongresine yazdığı mesajı, “Yaşasın Marksizm-Leninizm” diye bitiriyordu.

Cunhal, devrimcilerin, komünistlerin başucu kitabı olan “Yarın Bizimdir Yoldaşlar” adlı, Portekiz’de Komünist Partisinin yer altı çalışmalarını anlatan kitabın yazarı Manuel Tiago’nun kendisi olduğunu, ancak 1995 yılında açıklamıştır. O, aynı zamanda güçlü bir edebiyatçı ve ressamdır. Hapishanede çizdiği resimler ödül almıştır.

Cunhal’in Yarın Bizimdir Yoldaşlar adlı kitabında konuşan Vaz, yazarın kendisidir sanki: “Akşamüstü uyandı, ter içindeydi, rengi kağıt gibiydi. Akşam yemeğinde söz onun sağlığından açıldı. Rosa, onun hiç değilse birkaç gün dinlemesi için ısrar ediyordu.

Vaz itiraz etti: ‘Bunun zamanı değil. Grev, yeni çalışma olanakları getirdi, bunlardan yararlanmak gerekiyor.’

–‘Ya yatağa düşersen? O zaman hiç birşey yapamayacaksın, parti de sensiz kalacak!’

–‘Biliyorum, birçokları böyle düşünüyor; parti üyeleri sağlıklarını gelecekteki savaş için saklamalı. Ama eğer herkes böyle düşünürse, gelecekteki savaşlara hiçbir zaman ulaşamayız. Yarının büyük zaferlerine varmak için bugün yenmek gerekir.’

Rosa onun sözünü kesti:

–‘Bugün insanın tüm gücünü vermesi gerektiğini hiç kimse yadsımıyor. Evet, özveri gerekli. Kendi hayatını feda etmek en büyük özveridir. Bu özverinin yapılması için en yüce zaman, silahlı isyandır.’

–‘Yanıyorsun. En yüksek özveri bu değil. Hayatını barikatlarda vermek, onu yaşadığımız sıradan günlerde vermektten daha kolaydır.’

Sustular.

–‘Hayatını birden bire vermek, yavaş yavaş vermektten daha kolaydır’ diye ekledi Vaz.”

Ölümsüzlük yatağına uzandığında, “Batı Avrupa’daki son Stalinist öldü” diye sevinçlerini gizlemeyen reformistlere inat, milyonlarca komünist, kızıl bayraklarla uğurladı önderlerini. Alvaro Cunhal, tüm yaşamıyla gerçek bir komünistin nasıl olması gerektiğini göstermiştir. Anısı sonsuza kadar yaşayacak.

Halkların özgürlük türküsünü söyleyen Kazım Koyuncu 'yu yakalandığı kanser hastalığı nedeniyle kaybettik. Belleğimizdeki sesi sonsuza dek yaşayacak...

**Ölüm Orucu
SÜRÜYOR!**

KAPİTALİZM ÖLDÜRÜR

KAPİTALİZMİ ÖLDÜRÜN!